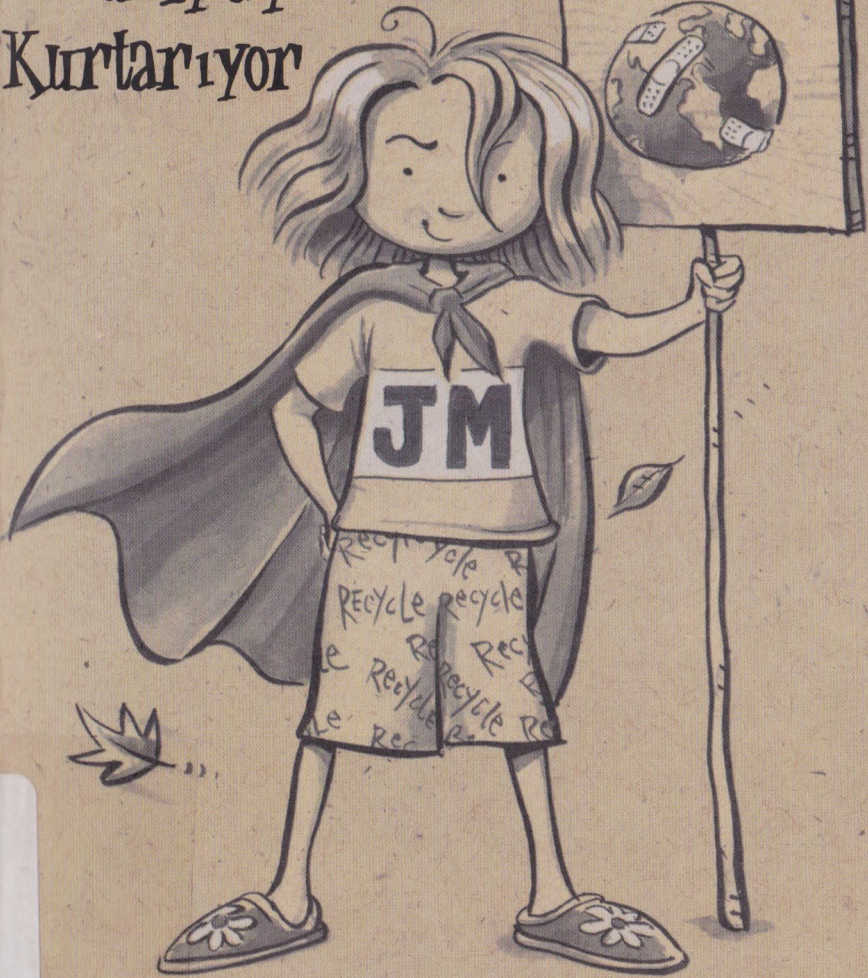

Judy Moody

Dünyayı
Kurtarıyor

yazan:

MEGAN McDONALD

resimleyen:

PETER REYNOLDS

Judy Moody

Dünyayı Kurtarıyor

Başlangıçta Judy'nin dünyayı kurtarmak gibi bir niyeti yoktur aslında. Onun derdi bir yarışma kazanmaktır. Çılgın Yara Bandı Yarışmasını...

Ama fen dersinde yağmur ormanlarının nasıl yok edildiğini, bazı canlı türlerinin nesillerinin tükenme tehlikesiyle karşı karşıya olduklarını öğrenince bu konuya el atmaya karar verir. Çılgın Yara Bandı Yarışması için bulduğu o müthiş 'Dünyayı İyileştir' fikri de ona beklediği başarıyı getirmeyince üzerinde yaşadığı gezegeni kurtarmak için kolları sıvar. İşe, evde yaşayanların çöp atma alışkanlıklarını değiştirmekle başlar.

Judy Haşmetli Moody'nin hem dünyayı hem de kendi şöhretini kurtarmak için dahice bir fikir bulması gerekmektedir.

Judy Moody

Dünyayı Kurtarıyor

Megan McDonald, Amerika'nın Pensilvanya eyaletinde beş kız kardeşin en küçüğü olarak büyüdü. Aile fertlerinin her biri müthiş öyküler anlatırdı. Onlardan fırsat bulup kendi öykülerini anlatamayan Megan, oturup yazmaya karar verdi. Sadece yazarlıktan para kazanmaya başlamadan önce çocuk edebiyatı üzerine eğitim aldı, kitapçılarda, kütüphanelerde ve okullarda çalıştı. Megan kocası Richard'la birlikte Kaliforniya'da yaşıyor.

Peter Reynolds, ikiz kardeşi Paul'le birlikte yedi yaşından beri kendi gazetelerini, kitaplarını ve dergilerini yarattı ve 'yayınladı'. Massachusetts Sanat Okulu'na gitti ve mezun olunca kendi yapım şirketini kurdu. Peter işinin 'anlatmaya değer öyküler' anlatmak olduğunu söylüyor. Massachusetts'de yaşıyor.

Judy Moody serisinin tüm kitapları:

Judy Moody Geliyor
Judy Moody Ünlü Oluyor
Judy Moody Kâhin Oluyor
Judy Moody Dünyayı Kurtarıyor
Judy Moody Doktor Oluyor

Judy Moody Dünyayı Kurtarıyor

Megan McDonald

Resimleyen
Peter Reynolds

Büyülü Fener 35

JUDY MOODY DÜNYAYI KURTARIYOR

Yaş grubu (9-12)

Yazan: Megan McDonald

Resimleyen: Peter Reynolds

Çeviren: Ünver Alibey

1. basım: Ekim 2007

ISBN: 978-975-252-045-5

© 2002 Megan McDonald / Çizimler © 2002 Peter H. Reynolds / Walker Books Limited, London

© 2004, Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.

•
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Alfa Basım Yayım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Büyülü Fener

Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (0212) 513 34 20-21 Fax: (0212) 512 33 76

Baskı ve Cilt:

Melisa Matbaacılık

Çiftelavuzlar Yolu Acar Sanayi Sitesi No:8 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (0212) 674 97 23 Faks: (0212) 674 97 29

Genel Dağıtım:

Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.

Ticarethane, Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (0212) 511 53 03 Faks: (0212) 519 33 90

•
İnternet satışı: www.alfakitap.com

Büyülü Fener, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Richard'a

M. M.

İyi bir öykünün dünyayı
kurtarabileceğine inanan
tüm kütüphanecilere!

P. R.

İÇİNDEKİLER

Çılgın Yara Bandı Yarışması.....	11
Muz Kabuklarına Bayılıyorum	25
Bay Çöp Havası.....	36
Domuz ayakları, Pınalar ve Beneklisırtlılar	52
Böcek Acil Durumu	65
Havuz Köpüğü.....	74
Mehtap İki	88
Yara Bandlarına Bayılıyorum	105
Proje KALEM.....	117
Şişelere Bayılıyorum.....	132
Göz Kırpma Hastalığı	138

Judy

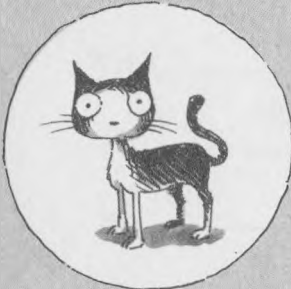

Farklı havalarıyla ünlü olan baş kahraman ve çöp bilimci.

Anne

Judy'nin annesi.
Geri-dönüşüm konusunda
ders alması gerekiyor.

Fare

Judy'nin kedisidir.
Muza düşkün.

Kim

Baba

Judy'nin babası.
Yağmur ormanlarından
gelen kahve konusunda
damak tadı var.

Stink

Judy'nin erkek kardeşi.
Kafayı yarasalarla ve
Toady'yle bozmuş.

Kimdir

Rocky

Judy'nin EZEL'den beri en iyi arkadaşı. Shenandoah semenderinin peşinde.

Toady

Tehlikede olan KÇ Kulübü maskotu.

Bay Todd

Judy'nin öğretmeni.
3T ekosisteminin lideri.

Frank

Judy'nin pul biriktiren arkadaşı.
Maymun suratlı istiridyeler hakkında az bir şey biliyor.

Jessica

Judy'nin sınıf arkadaşı.
Domuzlara hayran,
kalemlerden korkuyor.

Çılgın Yara Bandı Yarışması

Judy Moody'nin dünyayı kurtarmak gibi bir niyeti yoktu aslında. Onun derdi bir yarışma kazanmaktı. Bir yara bandı yarışması.

Doktorculuk setini açtı. Şu Çılgın Yara Bandı kutusu da nerelerdeydi? Refleksleri kontrol etmeye yarayan küçük çekici çıkardı.

"Ben de deneyebilir miyim?" diye sordu Judy'nin odasına giren Stink.

"Stink, hiç tak tak diye bir şey duydun mu?"

"Tabii," dedi Stink. "Kim o?"

"Ben o tekerlemeyi kast etmemiştim," dedi Judy. "Hani küçük kardeşlerin ablalarının odasına girmeden önce yapmaları gereken şey."

"Haa anladım, odana girmeden önce bir tekerleme söylemeliyim," dedi Stink.

"Neyse boş ver," dedi Judy.

"Kimi boş vereyim?" diye sordu Stink.

"Stink! Sadece yatağa otur ve bacak bacak üstüne at," dedi Judy. "Reflekslerini kontrol edeceğim."

"Lütfen yine o doktorculuk işine girişme!" dedi Stink.

"Hadi Stink." Judy Stink'in dizine çekiçle hafifçe vurdu. Stink'in ayağı havalandırarak Judy'nin bacağını tekmeledi.

"Hoop, Stink," dedi Judy. "Bana vurdun!"

Sen kendini kasovari falan mı zannediyorsun?”

“Ne-o-vari dedin?”

“Ka-so-vari. Fen dersinde öğrendim. Bir yağmur ormanı kuşu, uçamıyor, onun yerine düşmanlarını tekmeliyor.”

“Kaso-bilmemne değilim ben,” dedi Stink. “Sadece reflekslerim mükemmel çalışıyor.”

Judy Stink’e en iyi anakonda bakışını çaktı. “Unut gitsin,” dedi çekici yerine koyarken.

Stink onun doktorculuk setine uzanarak birkaç Çılgın Yara Bandı aldı.

“Stink! Sana onları çalmamanı söylemiştim. Bak hiç kalmadı, BİR TANE BİLE. Sana demiştim, eğer çalmaktan vazgeçmezsen kolunu askıya alacağım.”

Stink kolunun yine askıya alınmasını istemiyordu. Özellikle de kırık değilken.

“Ver onu bana,” dedi Judy, kutuyu Stink’ten alırken. “Yarışmayı okumak istiyorum.”

“Yarışma mı?” diye sordu Stink. “Ne yapmalıymışız?”

Judy kutunun üzerini okudu.

Çılgın Yara Bantları 5. Yıldönümü
Kendi Bandajını Kendin Tasarla Yarışması

Kendi Çılgın Yara Bandını yarat
Kalem, kuruboya ya da
gazlı kalemle çiz.
Bir konu bul!
Çılgın bir tarzın olsun!
Cesur ol! Kendin ol!

“Yani Çılgın Yara Bandı için bir şeyler mi çizmeliyiz?” diye sordu Stink. “Ne kazanacakmışız?”

Judy okumaya devam etti.

En iyi on üç tasarım Çılgın Yara Bandı tarafından basılmak için seçilecektir. Bir düşünün ülkedeki bütün çocukların üstünde SİZİN yaratıcı, rengarenk Çılgın Yara Bandı'nız.

"Hepsi bu mu?" diye sordu Stink.

"Olağanüstü!" dedi Judy. "Ben, Judy Moody, kendi Çılgın Yara Bandı'ma sahip olabilirim."

"Mutlaka kazanılacak bir şey vardır," dedi Stink, kutuyu Judy'nin elinden çekip alırken.

"Bir düşünsene. Dizler, ayak bilekleri ve dirsekler, her yer Judy Moody tasarımıyla donanacak. İlk kadın doktor Elizabeth Blackwell'in bile kendine ait Çılgın Yara Bandı yoktu."

“Vay be,” dedi Stink. “Sen iyice ünlenmeden önce gazlı kalemlerinden birkaçını kullanabilir miyim acaba?”

“Ne yapacaksın?”

“Ben de Çılgın Yara Bandı çizmek istiyorum. Burada Büyük Ödül’ün bir çift paten olduğu yazıyor.”

“Paten mi?! Ver bakayım şunu.”

Birinciye: Yılın Ödülü, Çılgın Yara Bandı Patenleri ve yıl boyu tasarımının Çılgın Yara Bandı’nda basılması

Diğer kazananlara: Ayın Ödülü, Çılgın Yara Bandı güneş gözlükleri ve tasarımlarının bir ay boyunca Çılgın Yara Bandı’nda basılması

Katılan herkes Onur Ödülü sertifikasıyla ödüllendirilecektir.

“Bir düşünsene, Stink. Koskoca Amerika Birleşik Devletleri’nde sadece tek bir çocuk paten kazanacak.”

“Ee?”

“Eesi şu, geçen yıl kazanan şu çocuklara baksana. Çoğu on yaşında. Ya da on bir. Bak bir tanesi de on üç yaşındaymış. Ortaokul öğrencisi yani. Sense yedi yaşındasın.”

“Yedi yaş, dört ay,” dedi Stink.

“Seni seçmeleri için Picasso gibi bir şey olmalıydın,” dedi Judy.

“Kim?”

“Canım bilirsin. Şu mavi insan resimleri yapan adam.”

“Öyleyse bırak da mavi boyalarını alayım,” dedi Stink.

Judy sahip olduğu bütün gazlı kalemleri,

kuruboyaları, renkli kalemleri ve pastel kalemlerini yere döktü. Stink gözüne ilişen ilk mavi keçeliyi kapıp çizmeye başladı.

“Ne çiziyorsun?”

“Yarasalar,” dedi Stink. “Mavi yarasaralar.”

“Sen de tam bir yarasaşın yani,” dedi Judy. “İnsanlar yarasa sevmez ki.”

“Ama yarasaralar milyonlarca böcek yer,” dedi Stink. “Sevseler iyi ederler.”

“Biliyorum,” dedi Judy. “Söylemek istediğim, yarasaralar bir ortaokul öğrencisini yememezler.”

Stink hiç istifini bozmadan çizmeye devam etti.

“Senin yarasaların da amma büyük kulakları varmış,” dedi Judy.

“Bunlar büyük kulaklı Virginia yarasaşısı.”

“Yaa,” dedi Judy.

Aslında Stink iyi resim yapıyordu ama Judy onun kendini dahi falan sanmasını istemiyordu. Picasso kadar iyi bir şeyler düşünmeliydi. Şu iğrenç yarasalardan daha iyi bir şey. Bir ortaokul öğrencisinden de daha iyi bir şey. Kendi Judy Moody Çılgın Yara Bandı'nın bütün ülkede görülmesini istiyordu. Dünyada hatta. Evrende.

“Stink gıcırdamayı kes,” dedi Judy.

“Şu kalemler yapıyor.”

“Çıkardığın gıcırtilar yüzünden düşünemiyorum ki,” dedi Judy.

Kutunun üstünde yer alan geçen yılın kazananlarını inceledi. Uğur böcekleri vardı, çiçekler, gökkuşağı ve barış işaretleri. Mutlu, mutlu, mutlu. Judy kendi Çılgın Yara

Bandi'na çizmek için mutlu bir şeyler düşünmeye çalıştı.

Gülen suratlar çizdi. Gülen sarı, kırmızı, mavi, yeşil ve mor suratlar. Altına da ÇILGIN YARA BANDI HUYSUZLUĞU DA TEDAVİ EDER diye yazdı.

"Herkes de gülen suratlar çiziyor," dedi Stink.

“Kim mesela?” diye sordu Judy.

“Bizim sınıftaki Heather Strong mesela. Ve de bütün ortaokullular.”

Stink haklıydı. Gülen suratlar milyonların ayak bileklerini süsleyecek kadar iyi değillerdi. Gülen suratlar, paten filan da kazanamazlardı. Hele Picasso hiç olamazlardı.

Judy Çılgın Yara Bandı'nı baş aşağı çevirdi. Gülen surat artık asık bir surattı.

“Kim böyle asık suratlı bir yara bandını alır ki,” dedi Stink.

“GRRR!” dedi Judy.

“İnsanlar bir mesajı olan şeyleri sever,” dedi Stink, “ama aklıma yarasalarla ilgili herhangi bir mesaj gelmiyor.”

“Peki ya YARALARA YARASA'ya ne dersin?”

"Bu çok iyi!" dedi Stink. "Teşekkürler!"

Stink Çılgın Yara Bandı'nı bitirmişti bile, Judy'nin aklına ise en ufak bir fikir bile gelmemişti. Minnacık bir fikircik bile.

"Tamam, hadi gidip bunu postalayalım," dedi Stink.

Temiz hava! Tamam işte! Belki de Judy'nin beyni biraz herkese ve her eve lazım oksijen istiyordu.

Posta kutusuna giderken Stink sordu, "Sence kazanır mıyım?"

"Sen beni kristal küre sandın galiba."

"Sence ne kadar sürer?" diye sordu

Stink, zarfı büyük mavi posta kutusuna atarken.

“Çok sürmez, şipşak oluverir bakarsın,” dedi Judy.

Eve dönerken, Judy temiz havayı yutup durdu.

“Tuvalete düşmüş japon balığına benziyorsun,” dedi Stink.

Faydası yoktu. Temiz hava işe yaramıyordu. Temiz hava sadece tuvalet balığına benzemesine yaramıştı.

Stink’in Çılgın Yara Bandı postalanmıştı bile. Ya Stink kazanırsa? Ya kendisi asla bir fikir bile bulamazsa?

O, Judy Moody, tam da huysuzlanma havasındaydı.

Muz Kabuklarına Bayılıyorum

Bütün Cumartesi ve de bütün Pazar boyunca Judy'nin aklına en ufak bir yaratıcı, ödül kazanabilecek Çılgın Yara Bandı fikri gelmedi. Pazartesi sabahı, otobüs durağına gider gitmez en iyi arkadaşı Rocky'ye yarışmadan bahsetti. "Bir fikir bulmama yardım et!"

"Buldum," dedi Rocky. "görünmeyen bir yara bandına ne dersin? Koluna yapıştırıyorsun, görünüyor, sonra birden görünmez oluyor."

“Olağanüstü!” dedi Judy. “Görünmeyen bir Çılgın Yara Bandı! Çok iyi!”

“İyi de adamlar yara bandını göremezken yarışmayı nasıl kazanacaksın?” diye sordu Stink.

“Bu iyi bir nokta,” dedi Judy, tekrar düşünürken. “Dünyanın benim Büyük Ödül kazanan Judy Moody Çılgın Yara Bandı’mı görebilmesini istiyorum.”

Okulda Judy, Frank Pearl'e parlak bir fikrinin olup olmadığını sormak için yanıp tutuşuyordu, ama zil çalmıştı ve derste konuştuğu için bir beyaz kart daha alma riskini göze alamadı. Zaten bir kere üç beyaz kart aldığı için okuldan sonra cezaya kalarak Bay Todd'la birlikte akvaryumu temizlemişti. İnsan hayatta kaç defa kokmuş akvaryum temizleyebilirdi ki.

Dolayısıyla konuşmak yerine elden ele göndermek için Frank'e yarışmayla ilgili bir not yazdı. En altına da, *Bu notu Jessica Finch'e gösterME*, diye ekledi.

"Fen kitaplarınızı çıkarın," dedi Bay Todd. "Çevreyle ilgili tartışmamıza kaldığımız yerden devam edeceğiz. Her tarafta yağmur ormanları kesiliyor. İlacınızı alırken, top oynarken ya da bir balonu patlatırken

mutlaka yağmur ormanlarından gelen bir şey kullanıyorsunuzdur. Burada kendi ülkeyimizde bile, ağaçların yerini alışveriş merkezleri alıyor, hayvanlar yok oluyor ve çöpümüzü atacak yer bulmakta zorlanıyoruz.

“Bugün, dünyamızı kurtarmaya yönelik fikirler üreteceğiz. Bazen küçük şeylerle başlamak iyidir. Evde yapabileceğimiz şeyleri düşünün mesela. Ailemizle birlikte. Ve okulda. Fikri olan?”

“Işıkları açık bırakmayalım,” dedi Hailey.

“Ev ödevlerimizi atmayıp kağıdını tekrar kullanalım,” dedi Frank.

“Ve teneke kutuları, şişeleri falan da geri-dönüştürelim,” dedi Leo.

“Çöplerden bitkilere toprak yapalım,” dedi Rocky.

“Evet,” dedi Bay Todd. “Ona gübre yapımı denir.”

Judy elini kaldırırken yazdığı notu yere düşürdü. "Ağaç dikelim!"

"Çöplerimizi yere atmayalım," dedi Jessica Finch.

"Öyle bir şey yapmadım," dedi Judy, notu yerden alırken. Nottaki Finch sözcüğünü karalayarak Jessica'nın adını Jessica Gıcık yaptı. Öf yaa. Bu Jessica Gıcık Finch onu bazen sinirden delirtiyordu.

“Çok iyi!” dedi Bay Todd. “Bunların hepsi çok iyi fikirler. Etrafınıza bakmaya devam edin. Evde, okulda, oyun alanında. Sadece fen dersinde değil. Gezegenimize nasıl yardım edebiliriz? Etrafımızdaki dünyayı nasıl daha iyi bir yer haline getirebiliriz? Her birimiz teker teker üstümüze düşeni yapmalıyız. Tek bir insan bile bir fark yaratabilir.”

Tek bir insan! Madem tek bir insan bile bir fark yaratabilirdi, o zaman o, Judy Moody dünyayı kurtaracaktı!

Üstelik nereden başlayacağını da gayet iyi biliyordu. Bir muz kabuğundan.

Öğleden sonra okuldan dönerken yolda Judy Rocky'ye sordu, “Bize gidip muz yemeye ne dersin?”

“Olur,” dedi Rocky. “Ne için?”

“Gübre,” dedi Judy.

“İki tane bile yerim!” dedi Rocky.

“Judy’lerin mutfağında, Judy ve Rocky birer buçuk muz yediler. Sona kalan dördüncüyü ise Fare’ye, Judy’nin kedisine yedirdiler. Sonra da Judy bütün muz kabuklarını bir kovaya doldurdu.

“Niçin kovanın üzerine ÇÖPLER GÜBRE-YE DÖNÜŞTÜRÜLÜR yazan bir tabela asmıyoruz?” dedi Rocky.

“Olağanüstü!” dedi Judy. “Yarın Bay Todd’a dünyayı nasıl iyileştirmeye başladığımızı söyleyebiliriz.”

“İki misli müthiş,” dedi Rocky.

“Bir dakika,” dedi Judy. “Bunu niye daha önce düşünemedim ki? DÜNYAYI İYİLEŞTİR! İşte buldum!”

“Neyi buldun?”

“Yara bandımı. Çılgın Yara Bandı Yarışması için! Görürsün.” Judy üst kata koşup elinde boya kalemleri ve birkaç kağıtla geri geldi. Mutfak masasında, Rocky gübre kovası için bir tabela hazırlarken Judy üstüne yara bandı yapıştırılmış bir dünya resmi yaptı. Yerkürenin altına da en iyi el-yazısına-benzemeyen kitap harfi yazısıyla DÜNYAYI İYİLEŞTİR diye yazdı. Ardından dünyanın etrafına muz kabukları çizdi.

Stink mutfağa girdi. "Ne çiziyorsun?" diye Judy'ye sordu.

"Muz kabukları," dedi Judy.

"Çılgın Yara Bandı Yarışması için," dedi Rocky.

"Bir de yarasalara tuhaf demiştin," dedi Stink. "Yarasalar senin şu muz kabuklarının yarısı kadar bile tuhaf sayılmazlar."

Masadaki boş meyve çanağına baktı. "Hoop! Sonuncu muz kim yedi?"

"Fare!" dedi Judy. Judy ve Rocky gülmekten yerlere yuvarlandılar.

"Yok yaa," dedi Stink.

"İstersen bıyıklarına bak," dedi Judy.

Stink yere oturdu, kedinin yüzüne baktı. "Vay be! Fare'nin bıyıkları ezilmiş muzla yapış yapış."

"Demiştım sana," dedi Judy.

"Bütün muzları yediğini anneme söyleyeceğim," dedi Stink. "Hem Fare'ye de yedirmişsin."

"Her şeyi bilim adına yaptığımı da söyle ama," dedi Judy. "Göreceksin bak. Şu an-

dan itibaren hayatımda bazı değişiklikler olacak.”

“Biz gübre yapıyoruz,” dedi Rocky.
“Bak,” Tabelasını kaldırdı.

“Çöplerden gübre yapmak yüz yıl filan alır,” dedi Stink.

“Stink, eğer hemen bizi rahat bırakmazsan sen de gübrelerin arasında yerini alacaksın gibime geliyor.”

Bay öp Havası

Judy ertesini sabah erkenden kalktığında dışarısı hâlâ karanlıktı. El fenerini ve not defterini buldu. Sonra da parmaklarının ucuna basarak mutfağına indi ve dünyayı kurtarma işine girişti.

Kahvaltıya kadar dünyayı kurtaracağını umuyordu. Dünyayı daha iyi bir yer haline getiren diğer insanlar da anne-babaları uyanmasın diye böyle sessizce ve karanlıkta mı çalışıyorlar acaba diye merak etti.

O, Judy Moody, tam da Bay öp havasındaydı. Bay öp, Stink'in çizgi romanlarındaki İyi Kalpli öp Cini'nin adıydı. Cips ambalajları ve süt kutularından kendine bir ev yapmıştı. Her şeyi, hatta lolipop çubuklarını bile geri-dönüştürüyordu. Ve yağmur ormanından gelen hiçbir şey kullanmıyordu.

Hmm... yağmur ormanından gelen şeyler. Başlamak için iyi bir yer. Lastik yağmur ormanlarından gelir mesela. Çikolata, baharatlar ve parfüm gibi şeyler de. Hatta çiklet.

Judy evin her yerinden topladığı malzemeleri mutfak masasına yığıdı. Çikolata, kakao keke harcı, vanilyalı dondurma. Babasının kahve taneleri. Plastik lavabo açaca-

ğı. Stink'in çiklet kutusu. antasının en dibinden annesinin rujunu. Dünyayı kurtarmakla o kadar meşguldü ki ailesinin mutfağına geldiğini duymadı.

"Neler oluyor burada?.." dedi annesi.

"Judy, niçin karanlıktasın?" diye sordu babası ışığı yakarken.

"Hoop, ikletlerim!" dedi Stink.

Judy nlerini kesmek için kollarını yana açtı. "Artık bunların hiçbirini kullanmayacağız. Hepsi de yağımur ormanından gelme," dedi onlara.

"Kim söylüyor?" diye sordu Stink.

"Bay öp söylüyor. Ve Bay Todd. Kahve yetiştirmek ve bize makyaj malzemeleriyle çiklet üretmek için çok fazla ağıaç kesiliyor. Bay Todd diyor ki dünya bizim evimizmiş.

Onu kurtarmak için harekete geçmeliyiz. Bütün bu şeylere ihtiyacımız yok.”

“Benim çiklete ihtiyacım var!” diye bağırdı Stink. “Geri istiyorum!”

“Stink! Bağırmayı kes. Gürültü kirliliği diye bir şey duymadın mı sen?”

“Kahvem de mi burada?” diye sordu babası saçını karıştırarak.

“Judy? Oradaki dondurma mı? Masaya damlayıp duruyor!” Annesi damlayan karton kutuyu lavaboya götürdü.

“VRRR-VRRRR!” Judy ağaçları kesen elektrikli testere sesi çıkardı.

“Gene delirdi,” dedi Stink.

Babası kakaolu kek harcını dolaba kaldırdı. Annesi lavabo açacağına mutfak masasından alarak banyoya yöneldi.

B Planının Zamanı. Proje GERİ-DÖNÜ-ŞÜM: O, Judy Moody, ailesine gezegeni ne kadar incittiklerini gösterecekti. Ne zaman birisi bir şey atsa, hemen defterine yazacaktı. Not defterini alıp çöp kutusuna baktı.

“Stink! Bu yapış yapış reçelli dilimlerin çöpte işi ne?!” dedi Judy.

“Baba! Söyle de beni takip etmeyi bırak.”

“Ben Çöp Detektifi’yim!” dedi Judy. “Yani çöp bilimci. Bay Todd eğer neyi geri-dönüştürebileceğinizi anlamak istiyorsanız, öncelikle çöplerinizi tanımanız gerekiyor.”

“Al bakalım,” dedi Stink, ıslak ve yumuşak bir maddeyi Judy’nin burnuna dayayarak. “Tanıştırayım, elma koçanım.”

“Hah hah hah,” dedi Judy. “Bu ailede kimse üç G’yi duymadı mı?”

“Üç G mi?” dedi Baba.

“Geri-kazan. Geri-dönüştür.”

“Peki üçüncüsü ne?” diye sordu Stink.

“Her şeyi çöpe atmayı bırakana kadar küçük kardeşinden Geri-dur, yani onunla konuşma.”

“Anne! Sırf Judy çöp krizi geçiriyor diye

öp kutusuna hiçbir Şey atmayacak mıyım?!”

“Bütün bu attığımız Şeylere bir bakın!” dedi Judy. “Bir insanın günde dört kilodan fazla çöp ürettiğini biliyor muydunuz?”

“Ama biz bütün cam Şişe ve teneke kutularımızı geri-dönüŐtürüyoruz,” dedi annesi.

“Ve gazetelerimizi,” dedi babası.

“Peki ya buna ne demeli?” dedi Judy, öpten naylon bir torba çıkarırken. “Bu ekmeğ poŐeti para çantası olarak kullanılabilir! Ya da kitap taşımak için.”

“Yumurta kabukları ne işe yarayacaktı?” diye sordu Stink. “Ya Şu eski kokuŐmuş kahve telvesi?”

“Bitki besini olabilirler. Ya da gübre yapı-

mında kullanılabilirler.” Tam o sırada çöp-
teki bir Şey Judy’nin dikkatini çekti. Bir loli-
pop çubuğu yığını? Judy hemen çekip ı-
kardı. “Heey! Bu benim ikinci sınıfta yaptı-
ęım Laura Ingalls’ın Küçük Ev’i!”

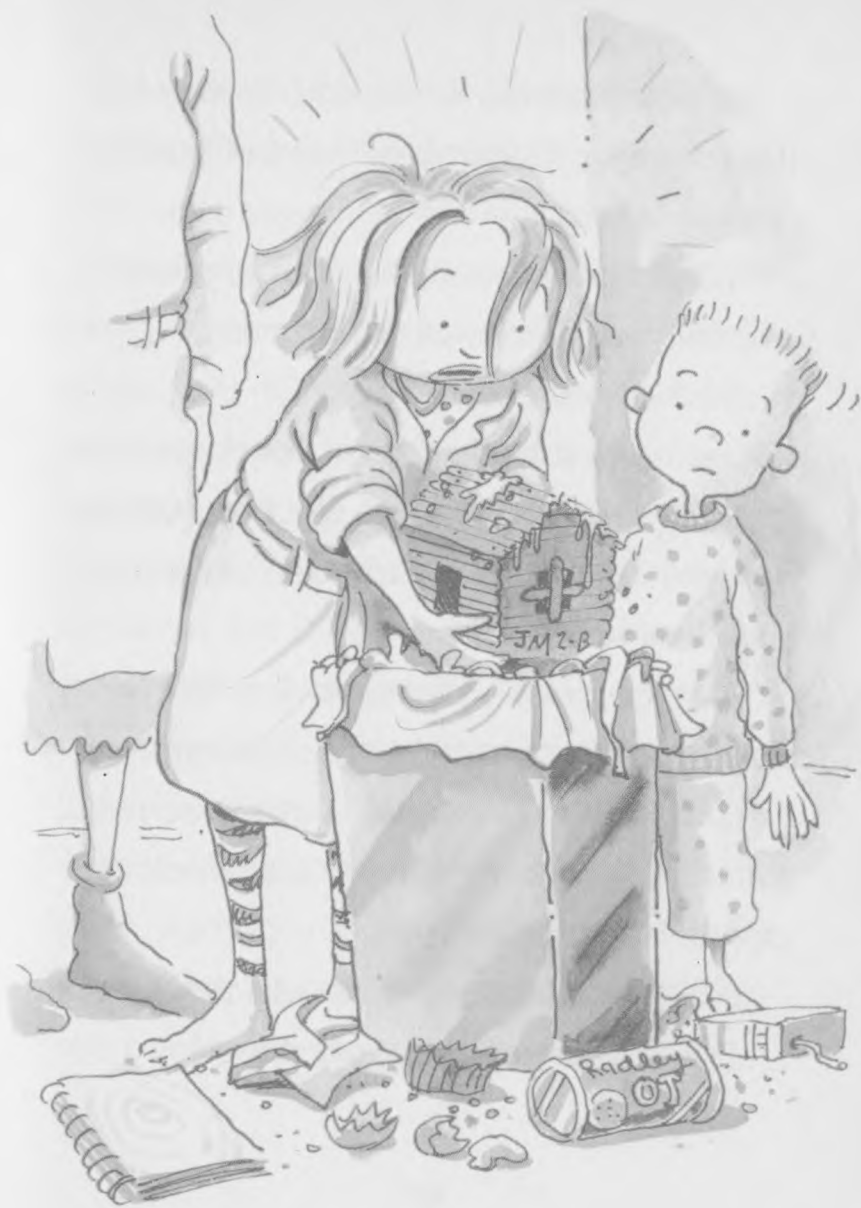
“Bence daha çok tutkal yığınına benzi-
yor,” dedi Stink.

“Affedersin Judy,” dedi annesi. “Atma-
dan önce sormam gerekirdi, ama tatlım,
her Şeyi de saklayamayız ki.”

“Geri-dönüŐtürün!” dedi Stink. “ıra ola-
rak kullanabilirsiniz, mangalda! Ya da iyice
küçültüp krdan yapın.”

“Hiç komik değil, Stink.”

“Judy, okula geç kalacaksın. Bunları da-
ha sonra konuŐuruz,” dedi babası. “Hadi
git, giyin.”

İşe yaramıyordu. Kimse onu dinlememişti. Judy ağaçsız kalmış bir tembel hayvan gibi hissederek zorlukla merdiveni çıktı.

“Eğer kendini daha iyi hissedeceksen bugün dudak boyası kullanmam,” diye seslendi annesi arkasından.

“Ben de sadece yarım fincan kahve içerim,” dedi babası, ama öğütülen kahve tanelerinin gürültüsü yüzünden Judy onu zar zor duyabildi.

Ailesi gerçekten de harika Bay Çöp havasını bozma konusunda başarılıydılar. Judy, kot pantolonunu ve Benekli Baykuş resimli tişörtünü giydi. Ve sırf dünyayı kurtarmak için dişlerini fırçalamadı.

Bütün-aileye-kızgın havasında aşağı indi. “İşte öğle yemeğin,” dedi annesi.

“Anne! Kağıt torbaya koymuşsun!”

“Bunda ne kötülük var?” diye sordu Stink.

“Anlamıyor musun?” dedi Judy. “Ağaçları kağıt torba yapmak için kesiyorlar. Ağaçlar gölge verir. Küresel ısınmayı kontrol etmeye yardım ederler. Ağaçlar olmazsa ölürüz. Onlar oksijen üretirler ve havayı temizlerler.”

“Temizlik!” dedi annesi. “Hadi madem konumuz temizlik, şimdi de odalarınızı temizlemekten bahsedelim.”

“Aan-nee!” Annesi kendi ailesini bile anlamazken nasıl dünyayı kurtarmak gibi önemli işler yapacaktı? Bu kadarı da fazlaydı. Judy dosdoğru garaja gitti, anaokulundayken kullandığı Uyuyan Güzel beslenme çantasını bulup çıkardı.

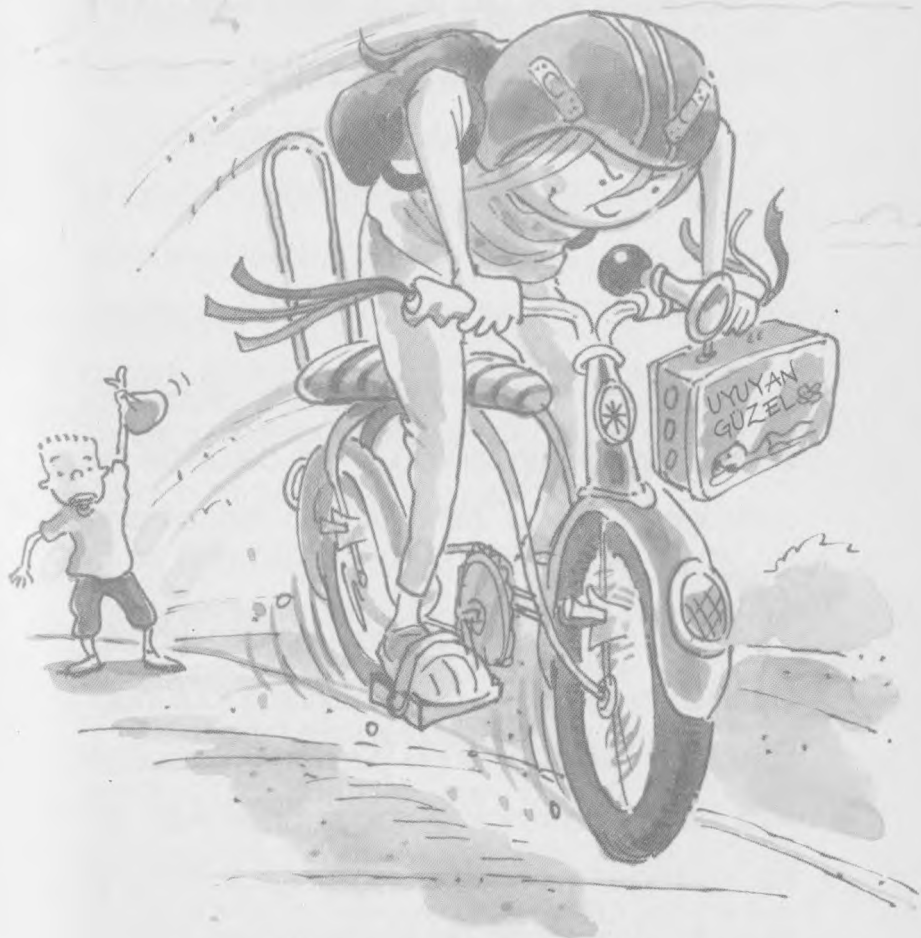
“Gerçekten de otobüse bu bebek çantasıyla mı bineceksin? Bütün dünya görsün diye mi?” diye sordu Stink.

“Bugün bisikletle gidiyorum,” dedi Judy. “Enerji tasarrufu için.”

“Okulda görüşürüz o zaman.” Stink onu yolcu ederken elindeki kağıt torbalı öğle yemeğini salladı. Keşke kendi küçük kardeşini de dönüştürebilseydi.

“Aferin, devam et. Ağaç düşmanı ol,” diye bağırdı Judy. “Kendi mezarını kazıyorsun.”

Dünyayı daha iyi bir yer yapmak gerçekten de karışık bir işti.

Domuzayakları, Pumalar ve Beneklisırtlılar

Judy okulda bütün matematik dersi boyunca kıpırdanıp durdu. İmla dersinde ise artık kıvranıyordu. Nihayet sıra fen dersine gelmişti.

“Dünyadaki bitki ve hayvanların yarısından fazlası yağmur ormanlarında bulunur,” dedi Bay Todd. “İşte bu yüzden yağmur ormanlarını kurtarmak o kadar önemlidir. Bütün gezegenin sağlığı buna bağlıdır. Ama siz burada Virginia’da da soyları tehlike altında olan türlerin yaşadığını biliyor muydunuz?”

Tehlike altındaki türler! Burada, Virginia'da hem de! Judy sırasının üstüne eğildi.

"Gezegemize bakmak istiyorsak, kendi arka bahçemizden başlamalıyız. İşte bu yüzden her birinizin bu hafta Virginia'da yaşayan tehlike altındaki bir türü sahiplenmesini istiyorum. Seçtiğiniz tür hakkında bize bilgi vereceksiniz. Neden yok oluyor ve yardım etmek için ne yapılabilir?"

Bir hayvanı sahiplenmek! Tehlikedeki bir türe yardım edebilirdi. O, Judy Moody, Bütün Virginia eyaletini kurtaracaktı!

Bay Todd elindeki kahve tenekesini sallıyordu. "Bu kutudaki her kağıdın üstünde tehlikedeki bir hayvanın adı yazılı. Adınızı söylediğimde, buraya gelip kutudan bir kağıt çekin. İlk gelmek isteyen?"

Bütün eller havaya kalktı.

“Rocky.”

“Shenandoah semenderi!” dedi Rocky, çektiği kağıdı okurken.

“Frank Pearl.”

“Maymun-suratlı istiridye!”

Olağanüstü! Judy elini havada bayrak gibi sallıyordu. Bay Todd hâlâ onu çağır-mamıştı.

Brad kel kartalı aldı. Hailey pumayı aldı. Randy deri-sırtlı deniz kaplumbağasını aldı.

“Jessica Finch.”

“Parlak domuzayağı,” dedi Jessica. “Yaşasın!”

Judy başka kimsenin bir domuzun ayağını sahiplenmek isteyebileceğini düşünemiyordu. Sadece Jessica Finch isteyebilirdi. O domuzlarla ilgili her şeyi severdi. Hatta domuzların parlayan ayaklarını bile.

Bay Todd diğerlerinin adını söylerken Judy dönüp Jessica'ya, "Parlak domuz ayağı tırnak cilası olmasa zor parlardı!" dedi. Sonra da kahkahayı bastı.

"Judy Moody."

Judy önüne döndü, havadaki tek el kendisinininkiydi artık. "Bir tane kaldı," dedi Bay Todd. "Hadi gel al."

Sonunda! Judy küçük kağıt şeridi açtı. "Kuzeydoğu kumsalı kaplan böceği," diye okudu.

Kuzeydoğu kumsalı kaplan böceği! Kuzeydoğu kumsalı kaplan böceği hayvan sayılmazdı ki. Böcekti. Isıran-kaşındıran börtü-böcek cinsi bir şey.

"Kendimizinkini beğenmediyse değiş tokuş yapabilir miyiz?" diye sordu Judy.

“Herkesin kendi çektiği kağıtla ilgilenmesini tercih ederim,” dedi Bay Todd.

“Peki ya hayatımızda hiç duymadığımız bir şeyse? Neye benzediğini bile bilmiyorsak?” dedi Judy.

“İşin eğlenceli yanı da bu,” dedi Bay Todd. “Araştırın. Kütüphaneye gidin ve kitap dergi karıştırın. Ya da bilgisayar odasına gidip internete girin. Zaten perşembe günü de sahiplendiğiniz hayvanlarla ilgili kesin bilgi edinebileceğiniz bir yere, müzeye bir sınıf gezisi düzenleyeceğiz.”

“Büyük müzeye mi yoksa küçüğüne mi?” diye sordu Frank.

“Küçük olana,” dedi Bay Todd. Sınıf homurdandı.

Büyük müze Washington’daki Smithsonian Müzesi demekti. Küçük müze de soka-

ğın aşıağısındaki fen müzesi. Oyuncak trenler, plastik dinozorlar ve Virginia'yla ilgili yüz yıllık resimler yani.

"Oradaki en ilginç şey örümcek ağıları," dedi Rocky.

Perşembe geldiğinde, Judy okula giderken kaplan böceğinin onuruna kaplan desenli taytını giydi. Müzede, Bay Todd görevli hanıma sınıfı tanıttı. "Bu Bayan Stickley, şimdi bize Virginia'nın tehlikedeki türlerini anlatacak."

Bayan Stickley sopa böceğine benziyordu. Çorapları bile kahverengiydi.

"Bana Stephanie deyin," dedi Bayan Sopa Böceği.

"Sınıf," dedi Bay Todd. "Stephanie'yi kullaklarınızı dört açarak tam bir üçüncü sınıf öğrencisi gibi dinlemenizi bekliyorum."

Frank kulaklarını yerlerinden çıkarıp Judy'ye verir gibi yaptı. Judy buna çok güldü.

Bayan Stephanie Sopa Böceği onları *Vahşi Şeylerin Yaşamadığı Yerler* adındaki bir tura çıkardı. Çocuklara canlı bir Shenandoah semenderi, son derece uyuşuk bir Virginia saçaklı dağ salyangozu ve bir tahta parçasına yapıştırılmış doldurulmuş bir uçan sincap gösterdi.

"Bir uçan sincap! *Rocky* ve *Bullwinkle* çizgi filmindeki sincap gibi bunun da adı Rocky mi yoksa?" diye sordu Frank.

"Evet," dedi Bayan Sopa Böceği. "Aslında öyle."

"Onun da adı Rocky!" dedi Frank Rocky'yi göstererek. "Hışt, Rocky, sen bir sincapsın!"

VAHŞİ ŞEYLERİN
YAŞAMADIĞI
YERLER

“Sen de Bullwinkle’sın!” dedi Rocky.
“Yani geyik! N’aber!”

Judy, Bayan Sopa Böceği’ne bir soru sormak için sabırsızlanıyordu. Elini havaya kaldırıp zürafa boynu gibi dimdik tuttu. Sonunda Stephanie onu gördü.

“Sizde hiç kuzeydoğu kumsalı kaplan böceği var mı?” diye sordu Judy.

“Hayır, üzgünüm ama yok,” dedi Stephanie. “O böceklerin soyu Virginia’da tehlikede olduğu için koleksiyonumuzda bir tane olsaydı iyi olurdu aslında.”

Kuzeydoğu kumsalı kaplan böceği bile bulundurmayan bu tehlikedeki türler müzesi nasıl bir yerdi böyle?

“Peki acaba sizde hiç kaya isopodu var mı?” diye sordu Jessica Çok-bilmiş Finch.

“İz-o-top da ne?” diye sordu Rocky.

“İsopod kum piresi gibi bir eklembacaklıdır,” diye yanıtladı Stephanie. “tesbih böceği gibi bir şey, ya da tahta kurusu. Bu tür canlıları Örümcekgiller Galerisi’nde görebilirsiniz.”

“İğg! Tahta kurusu pire gibi bir şey değil mi?” dedi Rocky.

Judy hâlâ niye kuzeydoğu kumsalı kaplan böcekleri yok anlayamamıştı. Sonuçta türlü türlü eklemli eklembacaklıları vardı, pire biçimli isopodları ve tesbihimsi çeşitli zararlı böcekleri de.

Tekrar elini kaldırdı. Jessica Finch kadar zeki olduğunu düşünsünler istiyordu.

“Affedersiniz,” dedi. “Burada hiç iki parmaklı tembel hayvan var mı? Tropik ağaç çekirgesi? Ya da gececil ay-ay?”

“Yağmur ormanı sergimiz yok,” dedi Bayan Sopa Böceği. “Ama çok iyi fikir. Belki bir gün olur.”

Ardından bütün sınıf bir turuncu-ayaklı benekli sırtlı inci istiridyesi kabuğuna dokunmak ve Dismal Bataklığı kır faresi hakkında bir de hikâye dinlemek zorunda kaldı.

“Buradaki her şeyin soyu tehlikede,” dedi Frank.

“Benim Fen’den alacağım ödev notunun da öyle,” dedi Judy.

Böcek Acil Durumu

Hemen ertesi gün Judy bizzat gerçek canlı bir kuzeydoğu kumsalı kaplan böceği araştırmasını başlattı. Okuldan önce, geridönüşüm kutusundan bir fıstık ezmesi kavanozu alarak arka bahçeye koştu. Parmığıyla ağaç gövdelerine tık tık vurdu. Kaşıntı veren otların arasında emekledi. Toprağı eşeledi.

“Gel böcecik böcecik,” diye seslendi.
“Yok olma sakın.”

Yer
Fıstığı
Ezmesi

Bir tane bile bulamadı. Bula bula bir mantar tıpa, bir sümüklü böcek ve bir de geri-dönüştürülmemiş şeker kağıdı buldu.

“Judy!” diye bağırdı babası. “Pijamalarını giymiş dışarıda ne yapıyorsun?”

“Kuzeydoğu kumsalı kaplan böceği arıyorum,” dedi Judy. “Türleri tehlike altında. Bay Todd tehlikedeki türleri kurtarmaya kendi arka bahçenizden başlayın diyor.”

“Pijamalarla ve kahvaltıdan önce değil herhalde,” dedi babası. “Bütün böcekler hâlâ uyuyorlar.”

O gün okulda Judy böceğinin bir resmini araştırdı. Ve hakkında biraz bilgi bulmaya çalıştı. Sözlüğe baktı. Ansiklopediye baktı. Böceklerle ilgili kitaplara baktı. Hatta internete bile girdi. Şansı yoktu.

İnternete böcek diye yazıp girince bir sürü böcek ilaçlama şirketinin adı çıkıyordu.

Bir sonraki gün Cumartesiydi. Frank Pearl Judy'yi aradı, "Sana uğrayayım mı?"

"Eğer bir kuzey-doğu kumsal kaplan böceği getirmeyeceksen hayır."

"Tamam," dedi Frank.

"Bir tane buldun mu yoksa?" diye sordu Judy. "Gerçekten mi?"

"Canlısını değil ama. Resmini buldum. Evde hiç pul var mı?"

"Pulun bunlarla ne ilgisi var şimdi?"

"Git bak bakalım, var mı. Böceklilerden."

Judy telefonu bırakıp anne-babasının çalışma masasında pul var mı diye bakmaya koştu.

“Sadece Şu can sıkıcı eski bayraklılardan var,” dedi Frank’e.

“Pekâlâ, bende trilyonlarca var ve...”

“Nasıl oluyor da sende o kadar çok pul bulunabiliyor?”

“Ben pul biriktiririm. Pullarımı deftere dizerken birden bir tanesinde senin Şu böceği gördüm.”

“Çabuk buraya getir,” dedi Judy. “Anene acil bir durum olduğunu söyle.”

Yarım saat sonra, Frank kapı zilini çaldı. “Sonunda!” dedi Judy, onu oturma odasına doğru çektiştirirken.

Frank pul defterini sehpanın üzerine koyarak açtı. Böcekler ve Örümcekler sayfasını çevirdi. “Bak , bütun böcekler var,” dedi. “Bu uğur böceği, hani Şu Şans getiren-

den. Bunlar da gübre böceği, Herkül böceği ve benekli su böceği. Gergedan böceği bile var.”

“Benimki hangisi?” diye ciyaktadı Judy. Frank parlak yeşil başlı ve uzaylılar gibi gözleri olan bir böceği gösterdi. Altında adının *Cicindela dorsalis dorsalis* olduğu yazılıydı.

"Bu kuzeydoğu kumsalı kaplan böceği değil ki," dedi Judy. "Bir çeşit Sinderella böceği olmalı."

"O Latincesi," dedi Frank.

"Latince mi? İngilizce bilen böcekleri yok muymuş?"

"Bak altında ne yazıyor, oku."

Kuzeydoğu kumsalı kaplan böceği. Virginia'nın Chesapeake Kıyısı'ndaki kumlu alanlarda bulunur. Yaşam alanı değiştirildiği için, insan popülasyonundaki artış, kıyılardaki inşaat ve erozyon yüzünden soyu tehlike altındadır.

"Benim böcek tam bir plaj delisiymiş! Trilyonlarca defa teşekkürler Frank. Şimdi raporumu hazırlayabilirim. Önce kapak için bir resim çizeyim."

"Yardım ister misin?" diye sordu Frank.

“Tabii,” dedi Judy. “Sen de gazlı kalemlerin kapaklarını kapatırsın.”

Judy raporunun kapağının her tarafına çok bacaklı kuzeydoğu kumsalı kaplan böcekleri çizdi.

“Isıran ağızımsı kısımlarını unutma,” dedi Frank. “Ve kanatlarını.”

“Evet, doğru,” dedi Judy.

“İçlerini boyamaya da yardım edebilir miyim?” diye sordu Frank.

“Olur. Teşekkürler,” dedi Judy. “Kendi maymun suratlı midyenin kapağını da çizdin mi?”

“Evet,” dedi Frank. “Üstünde maymun yüzünü andıran şişlikler olan bir deniz kabuğu aslında. Doğru söylüyorum, bak. Gözler ve kulaklar, her şey var.”

“Mutlaka görmeliyim,” dedi Judy. Raporunun başlığını büyük harflerle yazmıştı. KUZEYDOĞU KUMSALI KAPLAN BÖCEĞİNİ KURTARIN.

“Olağanüstü!” dedi Judy.

“İki misli müthiş,” dedi Frank.

Tam kapağı bitirirken odaya Stink girdi ve Judy'nin çizdiği şeye baktı. “Niçin raporunun her tarafına uçan tombul boncuklar çizdin?”

Havuz Köpüğü

Judy bütün hafta sonunu raporunu hazırlamakla geçirdi. Pazartesi günü Fen dersinde sınıf tehlikedeki türlerini tanıttı. Frank maymun suratlı midyenin adının nereden geldiğini anlattı. Jessica Finch çizgili bir deniz tarağını andıran ve parlak domuz-ayağı denen bir deniz kabuğu gösterdi. Judy de kuzeydoğu kumsalı kaplan böceğinin önemini anlatan bir konuşma yaptı.

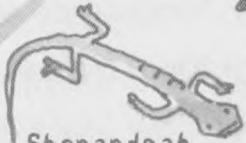
“Kapan böcekleri ölü ağaç kabuklarını geri-dönüştürürler ve tonlarca zararlı bö-

kaplan
böceği

Judy

Shenandoah
SEMENDERİ

Rocky

Maymun suratlı
istiridyeye

Frank

Parlak
domuzayağı

Jessica

KEL KARTAL

BRAD

cek yerler, yani anlayacağınız sakın üstlerine basmayın. Gerçekte bir kaplan kadar hızlı ve kurnaz yaratıklardır. Yağmur ormanında yaşıayan kuzenleri, Herkül böceği, on beş santim boyundadır! Kaplan böcekleri tiz bir ses çıkarırlar, bunun gibi. *Zrrrrrrr! Bitti.*"

Herkes bitirdiğinde, Bay Todd şöyle dedi: "Aferin size! Bizi bu özel türler hakkında bilinçlendirdiğiniz için hepimize teşekkür ederim. Sakın unutmayın. Eğer vahşi doğada bu hayvanlardan bulursanız, onlara dokunmayın. Canlıları doğal yaşam alanlarından uzaklaştırmamak çok önemlidir."

Birden Judy'nin aklına bir fikir geldi! Gizli bir kulüp toplantısının tam zamanıydı. Frank'e bir not ilettili: *Bugün Kurbağa Çişi Kulübü'nün acil toplantısı var! Bu notu Rocky'ye gönder.*

Bugün Kupağa Çişi Kulübü'nün acil toplanması var!
Bu notu Rocky'ye gönder. JM.

Jessica, Judy'nin yazdıklarını görmeye çalışarak öne doğru eğildi. "Bahse girerim tehlikedeki sözcüğünü heceleyemezsin," diye tısladı.

"Evet heceleyebilirim," dedi Judy. "Kaybol, kaybol."

Judy imla dersi boyunca sanki pantolonuna karıncalar girmiş gibi kıpır kıpırdı.

Zrrrrrrr! Sonunda zil çaldı, tıpkı koro halinde zırıldayan bir kaplan böceği sürüsü gibi. Ve o, Judy Moody, hemen gözden kaybol-du.

Okuldan sonra, Frank, Rocky ve Judy, Judy'lerin arka bahçesindeki mavi çadıra

tıkıldılar. Stink'i beklerken Judy onlara fısıldayarak planını anlattı.

"Ben Stink'ten kurtulurum," dedi Rocky.

"Ben de Kurbiş'e göz kulak olurum," dedi Frank. Sonunda Stink dizlerinin üstünde çadıra girdi, elindeki bir yoğurt kabında maskotları Kurbiş'i taşıyordu.

"Bugün Kurbiş'i nereye koyacağız?" diye sordu Stink.

"Şuraya benim yanımdaki köşeye," dedi Frank. "Ben ona bakarım."

"Kurbiş'i çıplak ellerinle kaldırma Stink, yoksa seni bir güzel... Ne demek istediğimi biliyorsun," dedi Judy.

"Kurbiş sözcüğünün B'sini Ç ile değiştirince bakın ne oluyor," dedi Stink. "KurÇiş!"

"Aman ne hoş," dedi Judy. "Stink sözcüğünü ise hiç değişiklik yapmadan Saffirik anlamında kullanabilirsiniz."

Stink ona hiç aldırmadı. "Burası ne kadar da sıkışık böyle," diye şikayet etti.

"Kendini biraz küçültmeye ne dersin Stink? Zaten gezegenimizde çok fazla insan var diye bu kadar sorunumuz var."

"Yok yaa," dedi Stink. "Sahi bugün niye toplandık?"

"Sebep yok," dedi Rocky. Frank'in ayakkabısına bir tekme attı. Frank de Judy'yi dürtünce üçü birden kahkahayı bastı.

"Haydi fikir üretelim," dedi Frank. "Kulübümüzde yapabileceğimiz şeylerle ilgili fikirler yani. Burası çok sıcak ve kalabalık olsa da."

“Ben çok daraldım. Burası fikir üretmek için çok sıcak,” dedi Stink.

“Bunun sebebi küresel ısınma,” dedi Judy. “Hem de burada Virginia’da.”

Stink dilini bir köpek gibi dışarı çıkararak soludu.

“Stink. Çok nefes alma. Ozon tabakasını mahvedeceksin,” dedi Judy. “Zaten Antarktika üzerinde bir delik açıldı!”

“Sen niye o delikten çıkıp gitmiyorsun?” dedi Stink. Emekleyerek çadırdan çıktı.

“Mükemmel!” dedi Judy. Judy, Rocky ve Frank birbirlerini ikişer kere kutladılar.

“Kurbiş’i almayı unuttu!” dedi Rocky.

“Kurbiş bugün senin şanslı günün. Bugün dünyayı kurtaracağımız gün, senden başlayarak,” dedi Judy.

Frank Kurbiş'i eline aldı. Kurbiş gözlerini kırptı. "Pek de tehlikedeymiş gibi görünmüyor!"

"Hayır ama senin elin için aynı şeyi söyleyemem," dedi Judy. "İyisi mi yerine bırak."

"Aslında onu bırakmak istemiyorum galiba," dedi Frank.

"Ama Bay Todd söyledi! Unuttun mu? Eğer vahşi doğada bir yaratık yakalarsan tekrar yerine koymalısın. Kurbağa kaçırmak gezegenimize zarar vermekle aynı şey," diye açıkladı Judy.

"Düşünsene ne kadar mutlu olacak," dedi Rocky.

Kurbiş'i Judy'lerin evinin aşağısındaki dereye götürdüler. "Seni özleyeceğim Kur-

biş,” dedi Judy. “Ama Şu an senin için kurbaĝa arkadaŐlarına katılıp türlü kurbaĝalıklar yapma zamanı. Git de bu gezegeni daha iyi bir yer haline getir.” e kadar saydıktan sonra Judy, Rocky ve Frank yavaŐça yoĝurt kabının kenarına vurdular ve Kurbiş atlayıp dışarı ıktı.

“HoŐcakal Kurumlu-baĝa!” dedi Rocky.

“Asit yaĝmurlarına dikkat et!” dedi Frank. Kurbiş önce bir kere gözlerini kırptı, vee *cup!* Suya atladı. Bir, iki, üç kabarcık sonra, Kurbiş gitmiŐti.

“Güzel bir veda töreni oldu,” dedi Frank.

“Güzel bir amacımız vardı da ondan,” dedi Rocky.

“Tamamen kurbaĝasal gzelliikte!” dedi Judy.

Rocky ve Frank evlerine döndüler. O, Judy Moody, dünyayı daha iyi bir yer yapma yolunda ilerliyordu. Kurbağa Çişi Kulübü kurbağalık için küçük bir adım atmıştı ama bu insanlık için büyük bir adımdı.

Kurbiş'in kaybolduğunu anlamak Stink'in bir saat yirmi sekiz dakikasını aldı. Kurbiş kayıptı. Tehlike altındaydı, kay-bol-muş-tu.

"Kurbiş kayıp mı?" diye sordu Stink. "Hayır, olamaz! Ya bir yılan tarafından yutulduysa? Ya da dev bir şahine yem olduysa? Onu çadırda bırakmak tamamıyla benim hatamdı. Peki siz niye bir şey yapmadınız?"

"Aa tabii ki yaptık," dedi Judy ve geze-
geni daha iyi bir yer haline getirmek için Kurbiş'i bırakmalarıyla ilgili iyi haberi verdi.

O anda eğer Stink bir ok zehiri kurbağası olsaydı, Judy'ye zehir tükürürdü. Bir yanardağ olsaydı, lav püskürtürdü.

"Bu büyük bir haksızlık!" diye sızlandı.
"Kurbiş benim ev hayvanımdı!"

"Bir kere Kurbiş Kurbağa işi Kulübü'nün bütün üyelerine aitti."

“Ama onunla en çok ben ilgileniyordum,” dedi Stink. “Onu bırakınca dünya nasıl daha iyi bir yer haline gelebilir ki? Bana sorarsan dünya daha bile kötü oldu.”

“Stink, Kurbiş’i eğer bir süre daha akvaryumda tutsaydın yaptığın bu kötülük yüzünden çirkef kokulu havuz köpüğüne dönüşecektin,” dedi Judy. “O akvaryum hapishane gibi bir yer.”

“Hapihaneye sen gireceksin, anneme ve babama söyleyeyim de.”

“Olaya bir de bu açıdan bak. Şimdi Kurbiş özgür olduğuna göre daha çok kurbağa doğacak. Anlamıyor musun?”

“Kurbağamı çaldığını çok iyi anlıyorum.”

Bazen Stink sert kafalı bir boynuz-gaga kuşu kadar inatçı olabilirdi.

Judy Fare'yi kucakladı. "Yeni maskotumuz Fare olsun!"

"Fare Çişi Kulübü mü? Hiç sanmıyorum," dedi Stink. "Görmüyor musun? Eğer Kurbiş olmasaydı, asla Kurbağa Çişi Kulübü diye bir şey olmayacaktı."

"Üstümüze işeyecek başka kurbağalar da olacak Stink. Yemin ederim."

"Yine de söyleyeceğim."

Mehtap İki

Ertesi gün Judy okuldan geldi ve ağaca çıktı.

O, Judy Moody, büyük S ile yazılabilecek bir Sorun yaşıyordu. Sırf bir kurbağayı bıraktı diye niçin bütün ailesi ona kızmıştı? O dünyayı kurtarmak için üstüne düşeni yapıyordu sadece.

Stink onun ağacın tepesinde oturduğunu gördü. "Hoop. Yok öyle! Annemle babam doğru odana gideceksin demişti!"

“Benim odam *burası*,” dedi Judy. “Artık bu ağacın tepesinde yaşayacağım. Tıpkı Julia Butterfly Hill gibi.”

“Kim?”

“İki yıl boyunca bir ağacın tepesinde yaşayan kız. Bay Todd anlattı. Kaliforniya’daki kızılâğaçları keseceklerdi. Bu yüzden Julia Butterfly Hill o ağaçlardan birine tırmanıp aşağı inmeyi reddetti. Üstünde insan olan bir ağacı kesemediler. Hatta ağacına Mehtap diye isim bile verdi.”

“Öyle bir ağaçta yaşayamazsın Judy,” dedi Stink.

“Sen bana Judy Haşmetli Moody diyebilirsin ancak.”

“Yok yaa,” dedi Stink.

“Eğer bu ağaçta yaşarsam, gazeteciler gelir. Ve televizyoncular. Herkes ağaçların

önemini anlar. Ben de ağacıma Mehtap İki adını vereceğim.”

“Ağaç Delisi daha uygun değil mi?”

“Hah hah hah,” dedi Judy. “Stink artık sen bir elçisin.”

“Elçi mi? Ne o öyle? Alçı gibi.”

“Alçıdan heykeli dikilecek kadar müthiş bir elçisin sen,” dedi Judy. “Hadi git de bana oyuncak telsizimi getir. Tıpkı Julia Butterfly Hill’in güneş enerjisiyle çalışan cep telefonu gibi olacak. İnsanlarla öyle haberleşeceğim.”

Stink oyuncak telsizle geri geldi. Judy alt dallardan birine indi, Stink de telsizi ona uzatmak için bir süt sandığına çıktı.

“Şimdi de el fenerimi getir. Yakında hava kararmaya başlar.”

Stink gidip el fenerini getirdi.

“Şimdi de bana bir bardak su getirir misin?” diye sordu Judy.

“Su mu? Suyu n’apacaksın?”

“Çok susadım!”

“Unut gitsin,” dedi Stink.

“Sana elli sent veririm.”

“Ağaçta ne kadar kalacaksın?” diye sordu Stink, kazanacağı parayı düşünerek.

“Julia Butterfly Hill ağacında tam yedi-yüz otuz sekiz gün kalmıştı. Er ya da geç Stink, bana biraz su getirmen gerekecek yani. Ve mercimek. Julia Butterfly Hill mercimek yiyordu.”

“Mercimek mi? Sen hayatında bir tane-cik bile mercimek yemedin ki!”

Gidip bir şişe su getirdi. “Bana elli sent borçlusun,” dedi. “Evde hiç mercimek kal-

mamış. Hepsini Sosyal Bilgiler dersinde Empire State Binası'nı yaparken kullanmışım."

"Galiba baklaya alışmam gerekecek," dedi Judy. "İğğ."

"Rocky neredeyse gelmek üzeredir," dedi Stink. "Az önce aradığımda artık ağaçta yaşadığını söyledim. Annem ve babam doğru odana gitmediğini anlayınca çok büyük bir sorun yaşayacağını da söyledim."

"Artık odam *burası*."

“Peki madem öyle evdeki odanı ben alabilir miyim?”

Rocky koşarak arka bahçeye girdi. “Ne var ne yok Judy. Yani ağacın tepesinde demek istiyorum.” Sonra da bu söylediğine çok güldü.

Judy gülmedi. Tek kelime etmedi.

“Ona Judy Haşmetli Moody diye hitap edilmeliymiş,” dedi Stink.

“Haa, anladım,” dedi Rocky. “Ağaçta yaşayan şu kız gibi. Yağmurda n’apıcaksın?”

“Yapraklar var ya,” dedi Judy.

“Peki ya karanlıkta?”

“El fenerim var,” dedi Judy.

“Ne demek istediğimi anladın mı şimdi?” dedi Stink. “Önce çöplerle kafayı bozdu. Sonra da tuhaf bir böcekle. Beni o kadar delirtiyor ki ağaçlara tırmanacağım neredeyse!”

“Hayır! Sen de mi?” Rocky ve Stink gülmekten yerlere yuvarlandılar.

“Aşağı inmesini nasıl sağlayacağız?” diye sordu Stink Rocky’ye.

“Bay Todd ağaçları kesmek isteyenlerin Julia Butterfly Hill aşağı insin diye bütün gece gürültülü müzik çaldıklarını ve gözüne parlak ışıklar tuttuklarını söyledi,” dedi Rocky.

“Gürültü Kutusu Operasyonu’nun tam zamanı,” dedi Stink.

Judy’yi bezdirip ağaçtan indirmek için gümbür gümbür bir müzik açtılar. Judy de

elleriyle kulaklarını tıkadı ve 'Gökte Hem Güneş Hem Ay Var' şarkısını mırıldandı.

"Julia'nın üzerinde başka neler denediler?"

"Dava açmayı," dedi Rocky.

"Eğer ağaçtan inmezsen seni dava edeceğim!" diye bağırdı Stink.

"Ne sebeple?" diye sordu Judy.

"Cezanı çekmek yerine ağaca çıkman ve benzeri şeylerden."

"Ve benzeri şeyler bana uyar," dedi Judy.

"Hadi gel ağacı sallayalım," dedi Rocky. Elleriyle kavrayarak ağacı salladılar, ama tek yaprağı bile oynamadı. "Hişt, Judy, doktora ihtiyacım var. Gerçekten. Hadi git doktorculuk setini getir."

"İyi denemeydi," dedi Judy Haşmetli Moody.

Tam o anda, Fare dışarı çıktı ve ağaca tırmandı.

"Aman ne güzel, arkadaş da geldi," diye seslendi Judy. "Artık hiç canım sıkılmaz."

"Harika," dedi Stink. "Şimdi Fare de oturur kalır orada. Bizeyse ona Fare Görkemli Moody filan demek düşer."

"Ama ben burada oturmaya mecburum," dedi Judy. "Bütün ağaçların yararına. Ve baykuşların, uçan sincapların ve ağaçlara ihtiyaç duyan bütün yaratıkların yararına. Hatta insanların. Ve kurbağaların."

"Bırakalım da orada kalsın," dedi Stink. "İsterse düşsün, kimin umurunda? İsterse başı derde girsin, bana ne?"

“Judy Haşmetli Moody bile sonsuza dek ağaç tepesinde oturamaz. Okula gitmek zorundasın,” diye bağırdı Rocky.

“Julia Butterfly Hill ağaç tepelerinde otururken master bile yaptı,” diye bağıarak yanıt verdi Judy.

“Belki de onu umursamazsak sonunda iner,” dedi Rocky.

“Judy’yi Umursamama Operasyonu,” dedi Stink.

Stink ve Rocky içeri girdiler. Fare de bir daldan yere atlayıp onların peşinden gitti. Judy, “Hain!” diye kedinin arkasından bağırdı.

Ağaçta yaşamak insana biraz yalnızlık hissi veriyordu. Judy, Julia Butterfly Hill’in de yalnızlık çekip çekmediğini merak etti. Yedi yüz otuz sekiz gün çok uzun bir zamandı.

Judy zar zor yedi yüz otuz sekiz saniye dayanabilmişti.

Birkaç dakika sonra, Stink ve Rocky koşarak arka bahçeye çıktılar. Stink elindeki zarfı havada sallıyordu.

“Hey sen, oradaki,” dedi Stink. “Judy Haşmetli Moody.”

“Şimdi ne var?” diye sordu Judy.

Stink, "Sana Çılgın Yara Bandı Yarışması'ndan bir mektup var!" diye yukarı doğru bağırdı.

"Gerçekten mi?" dedi Judy, tünediği yerden aşağıya bakarak. "Açıp bana oku sana."

"Öyle yağma yok," dedi Stink. "İnip kendin bak."

"Bu numarayı yutmadım, Stink," dedi Judy.

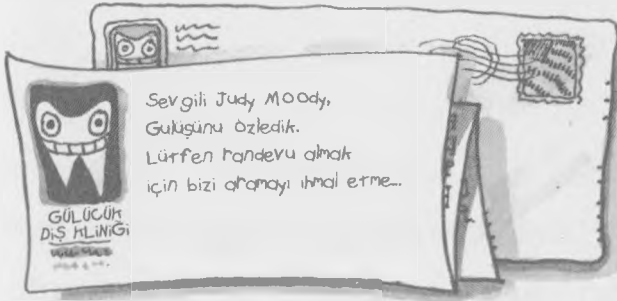
"Okuyorum dinle," dedi Stink. Zarfın kenarını yırttı. Mektubu çıkarıp açtı.

"*Sevgili Judy Moody,*" diye okudu. "Galiba göbek adının Haşmetli olduğunu bilmiyorlar."

"Devam et!" dedi Judy.

"*Tebrikler! Çılgın Yara Bandı Kendi Bandajını Tasarla Yarışması'nı siz kazandınız.*"

Judy kulaklarına inanamadı. Mehtap İki'deki dalından yere, avına saldıran leopar gibi atladı. "Ben de bakacağım!" Yüksek sesle okudu:

Stink ve Rocky ağaçkakan gibi sesler çıkararak güldüler.

Judy "STINK!" diye kıyameti kopardı. "Beni kandırdın. Bu mektup Çılgın Yara Bandı Şirketi'nden değil. Beni ağacımdan sırf dişçi gülüşümü özledi diye mi indirdin?"

"İşe yaradı ama," dedi Stink.

“Bu gülüşe iyi bak o zaman,” diyen Judy dudaklarını Sibiryalı kaplanı tarzında gerek dişlerini gösterdi.

“Bu şimdi odanı alamam mı demek oluyor?” diye sordu Stink.

“GRRR!” dedi Judy.

Yara Banlarına Bayılıyorum

Ertesi gün okuldan sonra Judy, Stink ve Rocky otobüsten indiklerinde Stink, "Posta kutusuna kadar yarışalım!" diye bağırdı. Ama Judy onun peşinden koşmadı. Rocky'nin yeni öğrendiği kaybolan çiklet numarasını izleyebilmek için olduğu yerde kaldı. Stink'in sokağın karşısından bağırdığını duydukları an, tam da o andı. "Çılgın Yara Bandı Yarışması! Judy, kazandın!" Havada bir zarf sallıyordu.

“Stink, ne kadar yalancısın!” dedi Judy.
“Bir daha aynı tuzağa düşmem.”

“Burada YARIŞMA SONUCU yazıyor, bak. İşte, kırmızı tombul harflerle. Gördün mü?”

“Eğer bu bir numaraysa, saklanacak delik ara kendine,” dedi Judy karşıya geçerken.

“Belki de bu sefer gerçektir,” dedi Rocky, yanı sıra yürürken. “Ne kazanmış?”

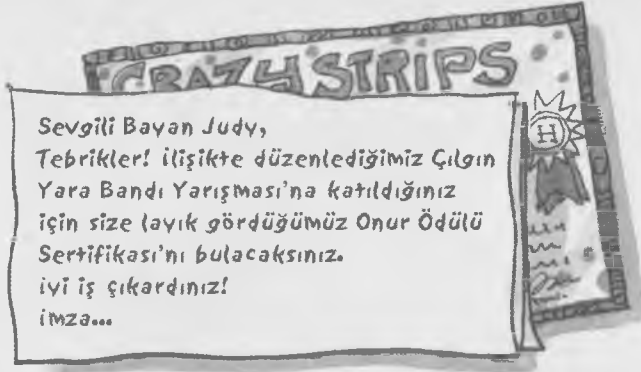
“Bir çift paten!” dedi Stink.

“Patenler zarfa sığmaz, Stink.”

“Belki de birincilik ödülü değildir,” dedi Stink. “Güneş gözlüğüdür.”

“Güneş gözlükleri de zarfa sığmaz. Ver şunu.” Judy zarfı kaptı ve yırtarak açtı.

“Sertifika mı?” diye bağırdı Judy. “DÜNYAYI İYİLEŞTİR’den tek elime geçen bir sertifika mı yani? Aptal bir sertifika ha? Bir sertifika patenlerin yanına bile yaklaşamaz. Bir sertifika milyonların ayak bileklerini de süsleyemez.”

“Onur Ödülü Sertifikası ikincilik gibi bir şeydir ama,” dedi Rocky.

Judy kulaklarını tıkadı. “Bir daha sertifika lafını *duymak* bile istemiyorum.”

“Yine de sonunda *bir şey* kazanmış oldun,” dedi Stink.

“Doğru,” dedi Rocky. “Stink onu da kazanamadı.”

Bu sözler az da olsa Judy’nin neşesini yerine getirdi. “Evet aslında, en sonunda buzdolabına, Moody’leri Ünlüler Köşesi’ne, asacak bir şeyim oldu.”

O anda Stink elindeki bütün zarfları yere düşürdü. Kataloglar ve zarflar her tarafa saçıldı. “İmdat!” diye bağırdı Stink. Kataloglardan birinin arasından fırlayan bir mektup yola düştü.

“Bir dakika!” dedi Stink, onu yerden alırken. “Bir tane de bana gelmiş!”

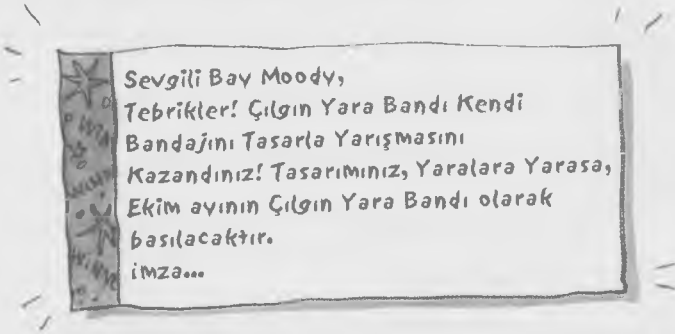
“Ee, sertifika iyi bir şeydir demiştin, unutmama,” dedi Judy.

Stink’in zarfı açması epeyce uzun sürdü.

“Stink, sen onu açana kadar ben dördüncü sınıfa gidicem. Çabuk! Oku şunu!”

Stink mektubu okudu.

“Ayın Çılgın Yara Bandı!” dedi Stink, bir taraftan hoplayıp zıplar, bir taraftan da mektubu havada sallarken. “Ayın Çılgın Yara Bandı oldum!”

“Ver de bir bakayım şuna.” Judy mektubu kendi gözleriyle görmek istedi. Bu nasıl olabilirdi? Kendi kokmuş küçük kardeşi Ayın Çılgın Yara Bandı tasarımcısı olmaya hak kazanmıştı!

“Bu insanların nesi var böyle?” diye bağırdı Judy, mektubu sallayarak. Çan kulele-

ri yarasa mı kaynıyordu? Beyin yerine yara bandı mı taşıyorlardı?

“Yarasaların küçük toplu iğne başı gibi gözlerinin ve domuzları gibi basık burunlarının olduğunu bilmiyorlar mı? Yarasaların vampire benzediğini de mi bilmiyorlar?”

“En azından uçan boncuklara benzemiyorlar,” dedi Stink.

“Dünyayı iyileştirmek de mi umurlarında değil?” dedi Judy.

“Büyük-kulaklı yarasaların da soyu tehlike altında,” dedi Stink. “Onları Çılgın Yara Bandına koymak dünyayı iyileştirmek gibi bir şey sayılır.”

“GRRRR!” dedi Judy. Büyük-kulaklı yarasalar milyonların ayak bileklerini süsleyecekti. Bu arada, bütün Virginia eyaleti kuzeydoğu kumsalı kaplan böceğinin üstüne

basmaya devam edecekti, ne olduğunu bile bilmeden hem de.

“Hey! Patenlerin nerede?” diye sordu Rocky.

“Burada Çılgın Yara Bandı güneş gözlüğü kazandığım yazılı,” dedi Stink.

“Ödülün de bu herhalde,” dedi Rocky, verandada duran büyük bir kutuyu işaret ederek. Stink ve Rocky, hemen arkalarında da Judy, doğru oraya koştular.

“Çılgın Yara Bandı Şirketi’nden!” dedi Stink. “Gözlüğüm!”

“Bu gözlükler gergedanlar için herhalde,” dedi Judy.

“Belki de yanlışlıkla sana patenleri gönderdiler,” dedi Rocky.

“Umarım kenarları kırmızı çizgili, siyah patentlerdir ve de gümüş rengi...”

"Stink! Artık Şu kutuyu aısan!" dedi Judy.
Stink kutuyu delerek açtı. Paten değildi.
Gergedanlar için güneş gözlüğü de değil-
di. ılgın Yara Bandı'ydı. Tonlarca. Trilyon-
larca. Artık mr boyu hiç satın almasa da
olurdu! En azından on kutu vardı!

"Olağanüstü!" dedi Judy.

"Vay bee!" dedi Rocky. "Hiç bu kadar
ılgın Yara Bandı'nı bir arada görmemiŐtim."

"Ben görmüŐtüm," dedi Stink, Judy'yi,
ılgın Yara Bandı Kraliçesi'ni göstererek.
"Ama bunlar B-E-N-İ-M, *benim*."

"Bunu sen mi çizdin?" diye sordu Rocky,
Stink'in tasarımına bakarak. "İki misli müthiş."

"Vay canına, kendi orjinal ılgın Yara
Bandın var," dedi Judy. Mosmor olmuştu.
Yağmur ormanı meyveleri gibi olgunlaŐtı-
ęından değil, kıskançlıktan morarmıŐtı.

“Bakın! İşte gözlüğüm,” dedi Stink, kutunun dibini araştırırken. Gözlük yara bandı şeklindeydi. Takıp güneşe baktı. “Gerçekten işe yarıyor bu gözlük,” dedi.

“Şans-lı!” dedi Judy. “Seni Antarktika’daki dev gibi ozon deliğinden koruyacaktır.”

Stink’in kendi Çılgın Yara Bandı vardı! Kendi yarasa kılıklı küçük kardeşi şimdi Josephine Dickson, Yapışan Yara Bandı’nın Mucidi kadar ünlüydü. Eğer şu gökteki dev gibi delik olmasaydı o, Judy Moody, çoktan Antarktika’ya taşınsa yeriydi.

“Sence Antarktika’da yarasa var mıdır?” diye sordu Judy.

“Donmuş yarasalar,” dedi Stink.

Ov-vuuu! Judy başını ozona doğru kal-

dırdı ve uluyan maymunlar gibi uzun uzun
uludu.

Proje KALEM

Ertesi gün ve ondan sonraki gün, Judy kendini tembel hayvan piresi gibi hissederek uyandı. Yataktan zar zor kalkabildi.

Dünyayı kurtarma işi pek iyi gitmiyordu. *Gerçekten* önemi olan hiçbir şey yapamamıştı. Dünyayı kendi Çılgın Yara Bandı'yla iyileştirmek gibi. O âna kadar sadece dört muz kabuğu, bir torba ve bir kurbağa kurtarmıştı.

Cuma sabahı, sessizce kendi çöpsüz kahvaltısını etti. Kendi çöpsüz öğle yemeğini paketledi. Stink kollarına, dirseklerine, dizlerine ve çenesine yığınla Çılgın Yara Bandı yapıştırdığında da tek kelime etmedi.

“Bu Çılgın Yara Bandı da amma kaşınıyor,” dedi Stink, dirseğindeki kilerden birini çıkarırken. Judy’nin bir dakika daha dayanacak gücü kalmamıştı.

“Eğer onlar benim kendi yara bantlarım olsaydı,” dedi Judy, “Kaşınmaktan mutluluk duyardım. Bir tekini bile kaşımazdım. Ve asla ama asla onları çıkarmazdım. Banyodayken bile.”

Okulda bir kere bile el kaldırmadı. Frank'e bir notcuk bile göndermedi. Bütün imla dersi boyunca üstünde kızgın surat resmi olan kaleminin ucunu çiğnemekten başka bir şey yapmadı.

O, Judy Moody, tam da kalem kemirme havasındaydı.

Sıra Fen dersine geldiğinde, Bay Todd saatini çıkardı ve şöyle dedi: “Şimdi herkesin altmış saniye boyunca sessizce oturmasını istiyorum. Saate bakıyorum.” Süre dolduğunda, Bay Todd, “Bu bir dakika boyunca

ca, yağmur ormanlarında tam yüz hektarlık ağaç yok edildi. Yani yetmiş futbol sahası kadar bir alan,” dedi.

“Yok canım!” dedi sınıf.

“Hepimiz yağmur ormanına bağımlı canlılarız,” dedi Bay Todd. “Her gün yediğimiz, giydiğimiz ve kullandığımız şeylerle. Bir düşünün. Tahta kaleminiz ve lastik silginiz bile yağmur ormanından geliyor olabilir. Kalem yapımında kullanılan sedir ağacının

yüzde doksanının geldiği yer yağmur ormanlarıdır.”

Judy kalemini çiğnemeyi bıraktı. Durup kaleme baktı. Kalemin üstündeki surat gözüne daha da kızgın gözüktü. Bu kalem eskiden bir ağaçtı. Bir yağmur ormanı ağacı!

O, Judy Moody, bir daha asla kalem kullanmayacaktı. Üstünde kızgın bir surat olsa da kullanmayacaktı.

“Ancak ormanı kurtarırsak gezegenimizi kurtarmış olacağız,” dedi Bay Todd.

O anda, Judy bir plan yaptı. Mükemmel bir dünyayı kurtarma planı. Yapması gereken tek şey teneffüse çıkmamaktı.

Bütün çocuklar oyun alanına doğru koşarken, Judy sessizce sınıfın arkasına süzüldü. Çok büyük bir fırsat yakalamıştı. Bütün sıraların içinde kalemlikler vardı. Judy çabucak sınıfı dolaşarak bütün kalemleri topladı. Sonra da hepsini vazonun içine sakladı.

Teneffüs biter bitmez, matematik dersi başladı. “Kareli defterlerinizi çıkarın,” dedi Bay Todd. “Şu kalemlere de yapacak iş düşün.”

Ey-vah diye düşündü Judy.

“Hey, kalemim yok olmuş!”

“Benimki de!”

“Benimki tam şuradaydı!”

“Bay Todd! Bay Todd! Biri kalemlerimizi çalmış!” Sınıf öfkeden kuduruyordu.

“Peki, tamam, biri bize şaka mı yapıyor?” diye sordu Bay Todd. Kimse cevap vermedi. “Kayıp kalemlerle ilgili bir şey bilen yok mu?”

Judy başını önüne eğmiş matematik problemi çözüyormuş gibi yapıyordu. Brad ona baktı. Kayıp kalemlerle ilgili şikayet ET-MEYEN sadece o kalmıştı. Ve matematik problemi çözüyordu. Elinde de bir k-a-l-e-m.

“Kalem hırsız!” diye bağırdı Brad, Judy’yi göstererek. “Kalemlerimizi Judy çaldı!”

Judy yirmi bir tane üçüncü sınıf öğrencisi kalem severin bakışlarını üstünde hissetti.

“Judy?” Bay Todd yanına gelmişti. “Kayıp kalemlerle ilgili bir şeyler mi biliyorsun?”

“Pekâlâ, hepsini ben aldım,” diye itiraf etti Judy. “Çünkü kalem kullanmaktan vazgeçmeliyiz diye düşünüyorum.”

“Kalem kullanmayacakmışız. Delirmiş bu!” dedi Brad.

“Yağmur ormanlarını kurtarmak için,” dedi Judy.

“Anlıyorum. Çocuklar, siz ne düşünüyorsunuz?” diye sordu Bay Todd.

“Biz sadece kalemlerimizi geri istiyoruz,” dedi Leo.

Judy bu üçüncü sınıf kalem manyaklarına inanamıyordu! Ozonun dışından bir yerlerden mi gelmişlerdi? Dakikada yetmiş futbol sahasına sığacak kadar çok ağacın kesilmesi hiç mi umurlarında değildi? Bu ço-

cukların hepsini bir KALEMde yeryüzünden silmek istedi.

“Bence yağmur ormanını kurtarmak zorundayız,” dedi Frank.

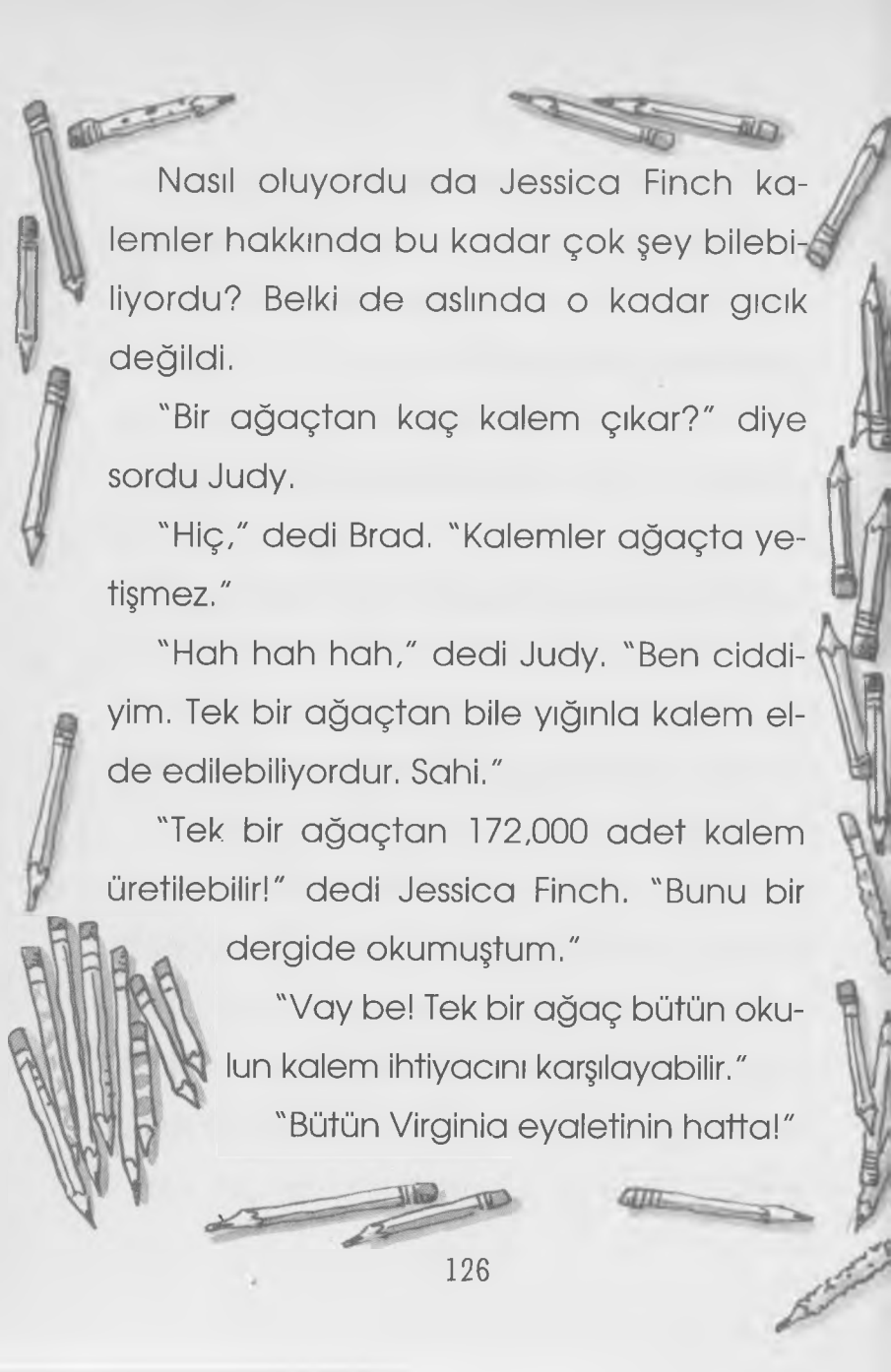
“Bence de,” dedi Hailey.

“Hem de bence her şeyden önce,” dedi Rocky.

“Evet, ama sonsuza dek kalemlerimizden vazgeçemeyiz ki,” dedi Randi. “Bir şeyler yazmalıyız ve de silmeliyiz, değil mi? Matematik dersindeki gibi. Matematiksiz dünya nasıl kurtulur?”

“Belki o kadar çok kalem kullanmasak da olur,” dedi Jessica Finch. “Bir kalemlle atmış kilometreden daha uzun bir çizgi çizilebiliyor. Beşinci sınıfın sonuna kadar aynı kalemi kullanacağımıza yemin edebiliriz.”

Nasıl oluyordu da Jessica Finch kalemler hakkında bu kadar çok şey bilebiliyordu? Belki de aslında o kadar gıcık değildi.

“Bir ağaçtan kaç kalem çıkar?” diye sordu Judy.

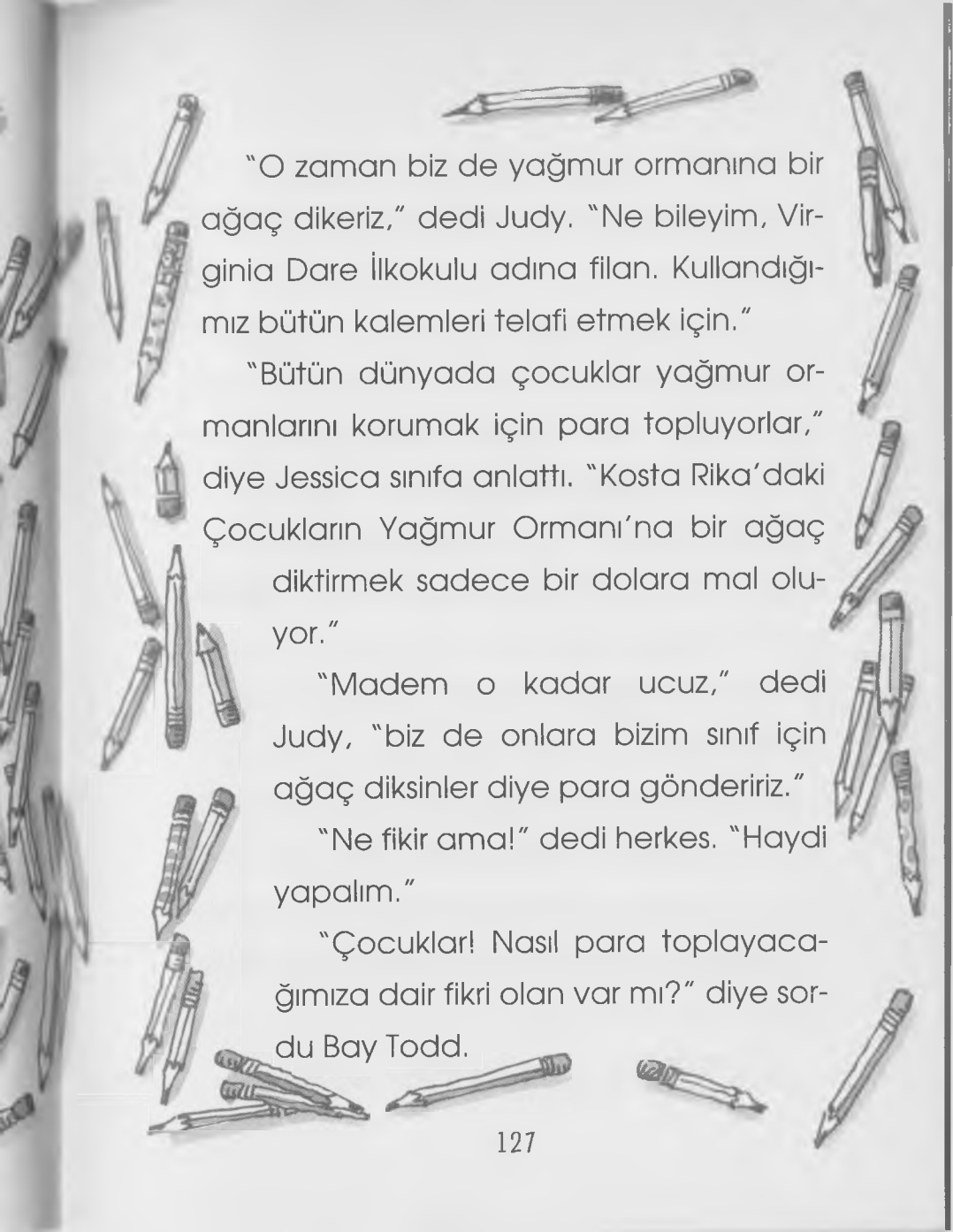
“Hiç,” dedi Brad. “Kalemler ağaçta yetişmez.”

“Hah hah hah,” dedi Judy. “Ben ciddiyim. Tek bir ağaçtan bile yığınla kalem elde edilebiliyordur. Sahi.”

“Tek bir ağaçtan 172,000 adet kalem üretilebilir!” dedi Jessica Finch. “Bunu bir dergide okumuştum.”

“Vay be! Tek bir ağaç bütün okulun kalem ihtiyacını karşılayabilir.”

“Bütün Virginia eyaletinin hatta!”

“O zaman biz de yağmur ormanına bir ağaç dikeriz,” dedi Judy. “Ne bileyim, Virginia Dare İlkokulu adına filan. Kullandığımız bütün kalemleri telafi etmek için.”

“Bütün dünyada çocuklar yağmur ormanlarını korumak için para topluyorlar,” diye Jessica sınıfa anlattı. “Kosta Rika’daki Çocukların Yağmur Ormanı’na bir ağaç dikirmek sadece bir dolara mal oluyor.”

“Madem o kadar ucuz,” dedi Judy, “biz de onlara bizim sınıf için ağaç diksinler diye para göndeririz.”

“Ne fikir ama!” dedi herkes. “Haydi yapalım.”

“Çocuklar! Nasıl para toplayacağımıza dair fikri olan var mı?” diye sordu Bay Todd.

“Araba yıkarız!” dedi Lucy.

“Bir şeyler satarız,” dedi Adam. “Mesela kurabiye!”

“Kızkardeşim beşinci sınıflar için bir oyun sahneleyerek balinaları kurtarmak için para topladı,” dedi Jessica. “Bu sayede bir de Zürafa Ödülü kazandı.”

Zürafa Ödülü! Boynunu iyi bir sebep için dimdik uzatanlara. Judy beşinci sınıf olmak için sabırsızlanıyordu!

“Belki bir sihirbazlık gösterisi düzenleriz,” dedi Rocky.

“Ya da geri-dönüştürmek için bir takım şeyler toplarız,” dedi Frank, “ve bu işten para kazanırız. Geri-dönüştürme merkezleri süt şişesi ve kağıt kutu gibi şeyler için getirene beş sent ödüyorlar.”

“Olağanüstü!” dedi Judy.

“İki misli müthiş!” dedi Rocky.

“Bu şişe toplama işi iyi bir fikre benziyor,” dedi Bay Todd. “Aynı zamanda hem para toplayıp hem de geri-dönüşüme katkıda bulunabiliriz. Ne dersiniz? Sizce yeterince şişe toplayabilecek miyiz?”

“Eveet!” diye bağırdı herkes.

Her şey kararlaştırılmıştı. Virginia Dare İlkokulu, 3T Sınıfı, şişe işine adım atacaktı. Kendi kafeteryalarından başlayarak.

Üçüncü sınıflar öğleden sonrayı okulun her tarafında süt şişeleri arayarak geçirdiler. Anaokulu sınıflarından ve öğretmenler odasından topladıkları plastik şişelerden bir yığın oluşturdular. Birkaç şişeyi de çöpe gitmekten kurtardılar.

3T sınıfı bir ağaç karıncası ordusu kadar

sıkı çalıştı. "Bizi matematikten kurtarman çok iyi oldu," diye fısıldadı Frank.

"Bu yaptığımız kolumu alçıya almandan çok daha eğlenceli," dedi Jessica.

"Yine de eğer yağmur ormanını kurtarsak daha bir ton şişeye ihtiyacımız olacak," dedi Rocky.

"Rocky çok haklı," dedi Bay Todd. "Hadi evlerimize dağılıp hafta sonunda kaç şişe toplayabileceğimize bir bakalım. Ailelerinizle ve komşularınıza da haber verin. Arkadaşlarınızı sakın unutmayın."

Judy Moody kendini çok iyi hissediyordu. Yağmur ormanını kurtarmalarına sadece birkaç gün ve birkaç yüz şişe kalmıştı.

Çok-çok-iyi-bir-Judy-Moody havasınday-

di. En sonunda dünyayı kurtarmak için bir-
şeyler yapıyordu. Ve işin en iyi tarafı, artık bu
yolda yalnız değildi. 3T sınıfı da dünyayı
onunla birlikte kurtaracaktı. Tıpkı ekosistem
gibiydiler!

O, Judy Haşmetli Moody, kozasından çı-
kan bir kelebeğin neler hissettiğini anlıyor-
du. Tüy kadar hafifti.

Şişelere Bayılıyorum

“Hadi şişe avına çıkalım,” dedi Rocky.
“Okuldan sonra.”

“Şişe bulmak, kuzeydoğu kumsalı kaplan böceği bulmaktan daha kolay olsa bari,” dedi Judy.

Önce Rocky’lerin garajına bir baskın düzenlediler ve iki sandık dolusu şişe buldular.

“Olağanüstü!” dedi Judy. “Tam yirmi yedi tane!”

“Ama bu şişelerin hepsi kırık. Annem sandıkları düşürmüştü sahi.”

“Hiç sorun değil,” dedi Judy. “Aynı işi göreceklerinden eminim.”

Judy’lerde, annesi onlara kuşlara yemlik yapmak için emin bir yerde sakladığı süt şişelerini verdi. Babasının hiç şişesi yoktu, bu nedenle o, Judy ve Rocky’ye ağaç dikmek için birer dolarlık banknotlar verdi.

“Teşekkürler, Bay Moody!” dedi Rocky.

Judy banknotun üstündeki George Washington’un başkanlara layık burnunu öptü.

“Bu artık dudak boyası sürebilirim anlamına mı geliyor?” diye sordu annesi.

“Peki ya ben kahve içebilecek miyim?” dedi babası.

“Evet. Ama fazla değil,” diyerek güldü Judy.

“Ama bu haksızlık,” dedi Stink. “Bir dolar gibi bir şey kazanacağımı bilsem ben de ağaç dikerdim.”

“Sen, gibi bir şey kazanırsın ancak,” dedi Judy.

Ertesi hafta, 3T sınıfı çok-amaçlı salonda bir şişe dağı yapmakla meşgul oldu. Çantalar, kutular, sepetler dolusu şişe. “Sınıf, çok iyi bir takım işi çıkardınız,” dedi Bay Todd. “Bu ülkede her saat başı iki buçuk milyon plastik şişeyi çöpe attığımızı biliyor muydunuz? Bu da, üç ayda dünyanın çevresini dolaşacak kadar çok şişe atıyoruz demektir.”

“Savulun!” dedi Rocky. “Şişeler dünyayı ele geçiriyor!”

“İnsanlar mutlaka geri-dönüştürme yapmalılar,” dedi Jessica Finch. “Babamın geri-dönüştürülmüş plastik şişelerden yapılmış bir ceket var. Benim çoraplarım da şişelerden yapılmış.”

“Yok daha neler,” dedi Judy. Plastik şişe çoraplara bir göz atmak için yaklaştı. Bildiğimiz çorap gibiydiler. Hiç de plastik gibi durmuyorlardı.

“Bu doğru,” dedi Bay Todd. “Bütün o plastik, oyuncak, elbise askısı veya resim çerçevesi gibi şeyler yapmak için geri-dönüştürülebilir. Hatta geri-dönüşüm için içinde şişe biriktirilen kapılardan bile yapılabilir.”

“Sizce şimdiye kadar kaç tane şişe topladık?” diye sordu Jessica.

“Haydi hepsini üst üste yığalım da ne kadar yüksekmiş bakalım,” dedi Brad.

3T sınıfı, matematik dersini şişe üstüne şişe yığarak geçirdi.

“Bunun adı Şişe Dağı olsun,” dedi Rocky.

“İki misli müthiş,” dedi Frank. “Dev bir igloya benziyor.”

Son şişeleri de koyduklarında, Bay Todd şöyle dedi: “Yarın büyük gün. Şişeleri sayacağız. Müdürümüz, Bayan Tuxedo, bir duyuru yaparak kaç para kazandığımızı bütün okula bildirecek. Hadi şimdi acele edin de otobüslerinizi kaçırmayın.”

“Nihayet yarın!” dedi Judy. “Yirmi dört saat kaldı!” Virginia Dare İlkokulu adına yağmur ormanına kaç ağaç dikileceğini öğrenmek için sabırsızlanıyordu.

Göz Kırpma Hastalığı

Cuma sabahı Judy ve Rocky otobüsten iner inmez karşılarında, okul kapısında diki- len Bayan Tuxedo'yu buldular. "Nasılsınız, siz ikiniz?"

"Gayet iyi sayılırız," dedi Judy.

"Bugün kaç ağaç dikebileceğimizi öğ- reneceğiz," dedi Rocky.

"Evet öyle," dedi müdür. "Size iyi günler." Ve göz kırptı. Judy Rocky'ye baktı. Rocky de Judy'ye baktı.

Judy bütün üçüncü sınıflık hayatı süresince müdürün kimseye göz kırptığını görmemişti.

Judy ve Rocky ders başlamadan bir kez daha şişelerden yapılmış dağa bakmak için çok-amaçlı salona koştular. 3T'ye vardıklarında Bay Todd sınıf kapısının önünde duruyordu. "Ne güzel bir Cuma günü, değil mi?" dedi. Sonra da göz kırptı. Judy bütün üçüncü sınıflık hayatı süresince Bay Todd'un herhangi bir şey için "Ne güzel" dediğini duymamıştı. Ve kesinlikle ama gerçekten kesinlikle emindi ki, göz kırptığını da görmemişti.

"Bir şeyler dönüyor," dedi Rocky'ye.

Frank'in yanındaki yerine oturdu. "Biliyor musun? Tuhaf bir şey oldu. Bugün bütün öğretmenlerde göz kırpma hastalığı var."

"Göz kırpma hastalığı mı?"

“Evet, canım bilirsin, hani sana göz kırpıp güzel bir şeyler söylerler ya,”

İlk dersin başlamasını beklerken Judy ekosistemindeki bütün çocuklara bir göz attı. Hiç eksik üçüncü sınıf öğrencisi yoktu. Ve 3T sınıfındaki bütün öğrenciler olaya katılıp şişe toplamışlardı.

“Çocuklar,” dedi Bay Todd, dikkatlerini çekmek için ışığı yakıp söndürerek. “Duyurular başlıyor. Dinleyin.”

Judy Moody sabah duyuruları yapılırken yerinde duramıyordu. Bir Meksika sıçrayan fasulyesi bile oturma konusunda ondan daha başarılı olabilirdi.

“Şimdi de,” dedi Bayan Tuxedo’nun hoparlörden gelen sesi, “uzun süredir beklediğiniz an...” Judy Moody en dimdik oturuşunu aldı ve kulaklarını dört açarak

tam bir üçüncü sınıf öğrencisi gibi dinlemeye geçti.

“Bildiğiniz gibi, Bay Todd’un sınıfı 3T bütün bir hafta boyunca yağmur ormanları için para toplamakla uğraştı. Bu para, Virginia Dale İlkokulu adına, Kosta Rika’daki Çocukların Yağmur Ormanı’da ağaç dikilmesi için harcanacak. 3T sınıfı sayesinde, Virginia Dale İlkokulu 1,961 şişe topladı. Bu da, yağmur ormanını kurtarmak için doksan sekiz adet ağaç dikebileceğimiz anlamına geliyor.”

Doksan sekiz! Birden Judy babasının verdiği dolarları hatırladı. İki dolar iki ağaç daha demekti. Tam yüz tane ağaç! 3T sınıfı sevinçten deliye dönmüş, hoplayıp zıplıyor, el çırpıp naralar atıyor, hatta baykuş gibi ötüyordu.

“Üçüncü sınıflarımıza karşı duyduğumuz minneti bugün saat 2.30’da düzenleyeceğimiz özel bir törenle göstermeyi arzu ediyoruz. Bu arada bütün okul onları alkışlama ve böylesine güzel bir sebep için çalışmalarından ve gayretlerinden dolayı kendileriyle ne kadar gurur duyduğunu söyleme fırsatı bulacaktır.”

“Bugün öğle yemeğinde hamburger var,” diye duyurulara devam etti Bayan Tuxedo. “Kermes biletleri Pazartesi satılmaya başlanacaktır. Ve Judy Moody lütfen müdürün odasına gelir misin?”

“Ey-vah. Judy’nin başı dertte galiba,” dedi Jessica Finch.

“Kimsenin başı dertte değil,” dedi Bay Todd. “Judy bugünkü törende sınıfımızı temsil edecek. Ne de olsa, kalemler hakkında düşünmeye bizi iten o oldu ve daha ne olduğunu bile anlamadan, yağmur ormanına ağaç dikiyoruz. Judy, haydi müdürün odasına in de bak bakalım Bayan Tuxedo senden ne isteyecek.”

Judy, Virginia Dare İlkokulu’nun yüksek tavanlı yeşil koridorlarından geçerek, koşmadan ama olabildiğince hızlı, müdürün odasına gitti. Üçüncü sınıfların koridora astıkları karton maskeler ona göz kırpar gibiydi. İkinci sınıfların yaptığı kendi portreleri sırtıyordu sanki. Ama birinci sınıfların eseri ayçiçekleri gururla yükseliyordu.

Bayan Tuxedo Judy'yi çok-amaçlı salona götürdü. Ona ön sırada nerede oturacağını ve ne zaman sahneye çıkacağını gösterdi.

"Seni sahneye davet ettiğimde, sınıfını onurlandırmak için bir şey vereceğim. Sen verdiğim şeyi kabul edeceksin, sonra da sahneden inip sınıfına katılacaksın."

"Bana sertifika mı vereceksiniz?" diye sordu Judy.

"Bu bir sürpriz! Çok eğlenceli olacak. Görürsün bak," dedi müdür. Ve göz kırptı. Demek bütün o göz kırpmalar *bunun* içindi, diye düşündü Judy.

Saat 2.25'te Bay Todd'un sınıfı çok-amaçlı salona koştu. Judy en ön sıradaki yerini aldı.

Salon karanlıktı. Perde kalktı. Tek bir spot ışığı Bayan Tuxedo'yu aydınlattı. Herkes alkışladı.

VIRGINIA DARE
İLKOKULU

ŞİŞE TOPLAMA
KAMPANYASI

Şişe
Toplama
Kampanyası

Şişe
Toplama
Kampanyası

Şişe
Toplama
Kampanyası

“Çocuklar, bugün burada toplanmamızın nedeni 3T sınıfından dolayı duyduğumuz gururdur. Kosta Rika’daki Çocukların Yağmur Ormanı’nda ağaç dikmek için para toplama projesinde muhteşem bir takım çalışması gösterdiler. Onlar sayesinde Virginia Dare İlkokulu adına tam yüz adet ağaç dikilecek. Margaret Mead hep şöyle der: Asla küçük de olsa, bilinçli bir grup insanın dünyayı değiştirebileceğinden şüpheniz olmasın. 3T’ye, dünyamızı daha iyi bir yer haline getirmek için gösterdikleri çabadan dolayı sonsuz teşekkürlerimizi sunarım!”

Herkes tezahürat etti ve biraz daha alkışladı.

“Eyalet Parklar Müdürlüğü’nden Korucu Palmer özel davetlimiz olarak şu anda ara-

mızda bulunuyor. Okulumuza, yağmur ormanındakiler gibi bir sedir ağacı bağışladılar. Törenden hemen sonra, Korucu Palmer Bay Todd'un sınıfına ağacı okulumuzun önüne dikmek için yardım edecek."

"Minnettarlığımızı göstermek için, elimde, sınıfın bütün öğrencileri için birer tişörtle Çatlak Mimi'nin dondurma salonunda kullanabilecekleri birer hediye kuponu tutuyorum." Bayan Tuxedo elindeki zarfı havada salladı ve tişörtlerden birini açarak kalabalığa doğru tuttu. Tişörtün üstünde şişelerden yapılmış bir ağaç resmi ve altında da PLASTİK DE AĞAÇ DÖNÜŞEBİLİR sloganı vardı.

Judy'nin sınıfı tekrar hoplayıp zıpladı ve baykuş gibi öttü. Yazılı bir tişört ha! Ve insa-

na dondurma aldırın cinsten bir de sertifik
ka, yani kupon! Dünyayı kurtarmak Judy'nin
düşündüğünden bile daha iyi bir şeydi.

"Aranızda bir kişi var ki gezegenimizin
büyük bir dostu olduğunu ispatladı. Şimdi
onu sahneye davet ediyorum: Judy Mo-
ody!"

Judy arkasına dönüp Bay
Todd'a baktı. Bay Todd başıyla
ona sahneyi işaret etti. Judy

Moody parlak ışığın altında
dururken gözlerini kısma-

maya çalıştı. Dönüp

3T'ye, yağmur orma-

nını kurtarmaya

yardım eden bü-

tün sınıf arka-

daşlarına doğru baktı. Sınıf ellerini sallayıp uluyan maymun gibi uludu.

Bayan Tuxedo devam etti. "Genellikle bu ödül bir beşinci sınıf öğrencisine verilir, ama bugün bütün üçüncü sınıfların hakkı olduğunu düşünüyorum."

Ödül! Judy daha da dikleşti.

"3T sınıfı öyle bir şey yaptı ki, sadece bizim değil, daha büyük bir topluluğun-gezenimizin, dünyamızın yararına olacaktır. Judy Moody ve 3T sınıfı size, bir amaç için boyunlarını dimdik uzatabilenlerin ödülünü, Zürafa Ödülü'nü sunmama izin verin!"

Zürafa! Judy kulaklarına inanamadı. Şu can kulağıyla dinlemesini bilen üçüncü sınıf kulaklarına. Beşe geçen herkes Zürafa olmak isterdi. O, Judy Moody, daha üçüncü sınıfta Zürafa olmuştu!

Bayan Tuxedo ona altın bir zürafa heykelciğı uzattı. "Haydi Şimdi 3T'yi alkıŐlıyoruz!"

O sırada bütün üçüncü sınıf Zürafalar sahneye çıktı ve el ele tutuŐarak yeni Şişe-ağacı tiŐrtleriyle resim çektirdiler. Kameralar açıldı ve flaŐlar patladı. Fotoğrafçılardan biri de Judy'nin babasıydı!

Babası gelip Judy'yi kucakladı. "Arabayla geldim," dedi. "Okuldan sonra Şişeleri geri-dönüşüm merkezine götürmek için yardım istersiniz belki."

"Olağanüstü!" dedi Judy.

"Seninle gurur duyuyoruz kızım," dedi babası. "Hepimiz."

Judy gülümsedi. Bu seferki Sibiryaya kaplanı gülüŐü değildi. Doğru düzgün bir glŐt. Hani Şu diŐçinin zlediklerinden.

3T sınıfı bir fark yaratmak için birlik olmuşlardı. Yüz tane yepyeni ağaç yağmur ormanına yara bandı olacaktı. Ve o, Judy Moody, dünyayı kurtarmada küçük bir rol oynamıştı.

Judy 3T ekosisteminin ortasında durdu. Ödülü havaya kaldırdı ve boynunu gerçek bir Zürafa gibi dimdik uzattı.

PLASTİK DE
AĞACA
DÖNÜŞEBİLİR

Recycle Recycle Recycle Recycle
Recycle Recycle Recycle Recycle
Recycle Recycle Recycle Recycle
Recycle Recycle Recycle Recycle